

סדרת 'המורשת הנסתרת'

אש לוחטת

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אבמון

אילונה אנדרוז

אש לוחטת

ספר ראשון בסדרת המורשת הנסתרת

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספרים המלאים לחצי כאן

Burn for Me | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2014 by Ilona Gordon and Andrew Gordon.
Published by arrangement with Avon, an imprint
of HarperCollins Publishers

עורכות ראשיות: דורית תמיר | גלי אבני | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: אסף שור
הגהה: מור שין
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

כל הזכויות בשפה העברית שמורות:
ל(א)הכות הוצאה לאור בע"מ | למרחב 18 ב', רמת השרון
ולדורית תמיר – ספרים בעלמא | השלום 11, אבן יהודה.

All Rights Reserved © 2020

Ahavot Publishing Ltd. | 18 Lamerhav st. Hertzelia, Israel

| Email: info@ahavot.com

And Tamir Publishing Ltd. | 11 Hashalom st., Even Yehuda

4050429, Israel | Email: info@tamirsendik.co.il

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב: 978-965-92843-0-6

נדפס בישראל תש"ף 2020 Printed in Israel

1

כל הגברים שקרנים. גם כל הנשים שקרניות. למדתי את זה בגיל שנתיים, כשסבתא שלי אמרה לי שאם אני אהיה ילדה טובה ואשב בשקט, הזריקה שהרופא ייתן לי לא תכאב. זאת היתה הפעם הראשונה שמוחי הצעיר קישר בין התחושה הלא-נעימה שהרגשתי כשהקסם שלי הבחין בשקר לבין פעולות של אנשים אחרים.

אנשים משקרים מכל מיני סיבות: כדי להציל את עצמם, כדי לא להסתבך, כדי לא לפגוע ברגשותיהם של אחרים. אנשים מניפולטיביים משקרים כדי להשיג את מה שהם רוצים. נרקיסיסטים משקרים כדי להאדיר את עצמם בעיני אחרים ובעיני עצמם. אלכוהוליסטים בגמילה משקרים כדי להגן על מה שנשאר מהשם הטוב שלהם. ויותר מכול משקרים לנו האנשים שאוהבים אותנו, כי החיים הם מסע בדרך משובשת והם רוצים להחליק אותה למעננו כמה שאפשר.

ג'ון רִטְגֶר שיקר כי הוא היה חלאה.

מבחינה חיצונית לא היה בו דבר שאמר, תשמעו, אני בן אדם מתועב. כשהוא יצא ממעלית בית המלון הוא נראה כמו איש נעים להפליא. גבר גבוה ובנוי היטב, עם שיער חום ומעט

גלי, ומספיק אפור בצדעיים כדי לשוות לו מראה מכובד. היו לו פנים מהסוג שתצפו למצוא אצל גבר אתלטי ומצליח בשנות הארבעים לחייו: גבריות, מגולחות למשעי ומלאות ביטחון עצמי. הוא היה האבא הנאה והלבוש היטב שמעורר את הילד שלו בקול בליגת הפוטבול לנוער. הוא היה סוחר המניות המהימן שלעולם לא יוליך שולל את הלקוחות שלו. חכם, מצליח, יציב כמו סלע. והג'ינג'ית היפהפייה שאחזה ביד שלו לא היתה אשתו.

לאשתו של ג'ון קראו ליו, ויומיים קודם לכן היא שכרה אותי לברר אם הוא בוגד בה. היא כבר תפסה אותו בוגד עשרה חודשים קודם לכן, ואמרה לו שהפעם הבאה שלו תהיה הפעם האחרונה.

ג'ון והג'ינג'ית חצו את הלובי.

אני ישבתי באזור ההסבה, מוסתרת למחצה מאחורי עציץ גדול, והעמדתי פנים שאני שקועה בטלפון שלי, בעוד המצלמה הדיגיטלית הקטנה החבויה בתוך תיק המקרמה השחור שלי מצלמת את צמד הנאהבים. התיק נבחר בדיוק בגלל החורים המעוצבים שלו.

רטגר והדייט שלו עצרו כמה צעדים ממני. המשכתי להטיל במרץ ציפורים לעבר החזירים הירוקים הלעגניים על מסך הטלפון שלי. נא להתקדם הלאה, אין כאן שום דבר מעניין, סתם בלונדינית צעירה שמשחקת בטלפון שלה ליד עציץ.

"אני אוהבת אותך," אמרה הג'ינג'ית.

אמת. לטיפשה היו אשליות.

החזירים צחקו עלי. הייתי ממש גרועה במשחק הזה.

"גם אני אוהב אותך," הוא אמר והסתכל לה בעיניים.

תחושה לא נעימה ומוכרת הבזיקה בי, כאילו זכוב בלתי

נראה מזמזם לי בתוך הראש. הקסם שלי עשה את שלו. ג'ון שיקר. איזו הפתעה.

כל כך ריחמתי על ליז. הם היו נשואים תשע שנים והיו להם שני ילדים, ילד בן שמונה וילדה בת ארבע. היא הראתה לי תמונות שלהם כששכרה אותי לעקוב אחריו. עכשיו הנישואים שלהם עומדים לשקוע כמו הטיטניק, ואני צפיתי בקרחון מתקרב.

"אתה באמת מתכוון לזה?" שאלה הג'ינג'ית והסתכלה עליו בהערצה מוחלטת.

"כן. את יודעת שזה נכון."

שוב זמזום של קסם. שקר.

את רוב האנשים מלחיץ לשקר. צריך זיכרון טוב ומוח גמיש כדי לעוות את האמת ולהמציא גרסה חלופית משכנעת של המציאות. ג'ון רטגר שיקר לך בפנים בעודו מסתכל לך ישר בעיניים. והוא עשה את זה בצורה מאוד משכנעת.

"הלוואי שהיינו יכולים להיות יחד," אמרה הג'ינג'ית.

"נמאס לי להסתתר."

"אני יודע. אבל זה לא הזמן המתאים. אני עובד על זה.

אל תדאגי."

בני הדודים שלי בדקו את אילן היוחסין שלו. ג'ון לא היה מקושר לאף אחת ממשפחות הקסם החשובות שהתאגידים שלהן שלטו ביוסטון. לא היה לו רקע פלילי, ובכל זאת משהו בו טרד את מנוחתי. תחושת בטן אמרה לי שהוא מסוכן, ואני סמכתי על תחושות הבטן שלי.

בדקנו גם את מצבו הכספי. ג'ון לא היה יכול להרשות לעצמו להתגרש. הוא היה סוחר מניות סביר, אבל לא כוכב. הוא היה ממושכן עד האוזניים. ההון שלו היה מושקע במניות, ויהיה יקר לחלק אותן במסגרת הסכם גירושים. הוא היה מודע

לזה מאוד והתאמץ לכסות על עקבותיו. הוא והג'ינג'ית הגיעו לבית המלון במכוניות נפרדות, בהפרש של עשרים דקות זה מזה. סביר להניח שהוא ייתן לה לצאת ראשונה, ואם לשפוט על פי הגב המתוח שלו, הפגנת החיבה הפומבית הזאת בלובי לא היתה חלק מהתוכנית שלו.

הג'ינג'ית פתחה את פיה וג'ון התכופף בציטנות לנשק אותה.

ליז תשלם לנו אלף דולר כשנביא לה את ההוכחות. זה כל מה שהיא יכלה לארגן בלי ידיעתו של ג'ון. זה לא הרבה, אבל מצבנו לא אפשר לנו לסרב לעבודות וזאת היתה משימה פשוטה יחסית. ברגע שהם יצאו מבית המלון אני אעזוב מהציאה הצדדית, אצור קשר עם ליז ואגבה את התשלום שלנו.

דלתות בית המלון נפתחו וליז רטגר נכנסה ללובי. כל העצבים שלי נדרכו בבת אחת. למה? למה אנשים לא מקשיבים לי אף פעם? אנחנו סיכמנו במפורש שהיא לא תעקוב אחרינו בעצמה. שום דבר טוב לא יוצא מזה אף פעם. ליז ראתה אותם מתנשקים והפנים שלה הלבינו כמו סדין. ג'ון הרפה מהמאהבת שלו בפנים המומות. הג'ינג'ית בהתה בליז בארשת נחרדת.

"זה לא מה שזה נראה," אמר ג'ון.

זה היה בדיוק מה שזה נראה.

"היי!" אמרה ליז בקול שברירי ורם להחריד. "מי את? כי

אני אשתו!"

הג'ינג'ית הסתובבה ונמלטה אל מעמקי בית המלון.

ליז פנתה אל בעלה. "אתה."

"בואי לא נעשה את זה כאן."

"אה, עכשיו אכפת לך איך זה נראה? עכשיו?"

"אליזבת." קולו הדהד בציווי. אוי.
"אתה הרסת אותנו. אתה הרסת הכול."
"תקשיבי..."

היא פתחה את הפה. לקח למילים רגע לצאת, כאילו נאלצה לחלץ אותן בכוח. "אני רוצה להתגרש."
אני עבדתי בעסק המשפחתי מאז גיל שבע-עשרה, וזיהיתי את הרגע המדויק שבו הציף האדרנלין את הגוף של ג'ון. גברים מסוימים מאדימים ומתחילים לצרוח. אחרים קופאים – הם אלה שינשכו מרוב פחד. תדחקו אותם יותר מדי והם יתחרפנו. אבל ג'ון רטגר נאטם. כל שמץ של רגש נעלם מהפנים שלו. העיניים שלו נפערו, והמוח הקשוח והמחושב שמאחוריהן התחיל להעריך את המצב בדקדקנות צוננת.

"בסדר," הוא אמר בקול שקט. "בואי נדבר על זה. צריך להביא בחשבון לא רק אותנו. צריך לחשוב גם על הילדים. בואי, אני אקח אותך הביתה." הוא הושיט יד לזרוע שלה.
"אל תיגע בי," היא סיננה.

"ליז," הוא אמר בקול רגוע לגמרי. העיניים שלו היו ממוקדות כעיני טורף, כמו המבט המרוכז של צלף שבוחן את המטרה שלו מבעד לכוונת. "זאת לא שיחה מתאימה ללובי. אל תעשי סצנות. זה לא לכבודנו. בואי, אני אנהג."

בשום פנים ואופן לא יכולתי לאפשר לליז להיכנס איתו למכונית. העיניים שלו לימדו אותי שאם אתן לה ללכת איתו, זאת תהיה הפעם האחרונה שאראה אותה. פעלתי במהירות והתייצבתי ביניהם.

"נְבָרָה?" ליז מצמצה בהפתעה.
"לכי," אמרתי לה.

"מי זאת?" ג'ון התמקד בי.

בדיוק, תסתכל עלי, אל תסתכל עליה. אני האיום הגדול יותר. חצצתי ביניהם ומנעתי כל מגע.

"ליז, לכי למכונית שלך. אל תיסעי הביתה. סעי לבית של קרובי משפחה. ברגע זה."

שרירים נקפצו בלסת של ג'ון כשחשק שיניים.
"מה?" ליז בהתה בי.

"את שכרת אותה לרגל אחרי." ג'ון משך בכתפיים וסובב את הראש כמו מתאגרף שמחמם את הצוואר לקראת קרב.
"את הכנסת אותה לחיים הפרטיים שלנו."
"ברגע זה!" נבחתי.

ליז הסתובבה וברחה.

הרמתי ידיים באוויר והתחלתי לסגת לעבר היציאה. הקפדתי להישאר בטווח של מצלמת האבטחה של הלובי. מאחורי השמיעה הדלת קול רחש כשליז נחלצה מהמקום.
"הכול נגמר, מר רטגר. אני לא מהווה איום."

"חתיכת כלבה חטטנית. את והמכשפה זממתך נגדי יחד."

הפקיד מאחורי דלפק הקבלה חייג באצבעות קדחתניות. אילו הייתי שם לבדי, הייתי מסתובבת ובורחת. יש אנשים שעומדים על שלהם ויהי מה. בעבודה כמו שלי, המחשבה על בילוי בבית חולים, שאליו מתלווה חשבון שלא תוכלי לשלם כי את לא עובדת, גומלת אותך מהר מאוד מרעיונות כאלה. הייתי נמלטת כמו ארנבת אם היתה לי הזדמנות, אבל הייתי חייבת למשוך זמן כדי שליז תספיק להגיע למכונית שלה.

ג'ון הניף זרועות כפופות. כפות ידיו פנו מעלה ואצבעותיו נפשקו כאילו החזיק שני כדורים גדולים. תנוחת השימוש בקסם. אוי.

"מר רטגר, אל תעשה את זה. זה לא נגד החוק, לכבוד בכת

הזוג שלך. עדיין לא ביצעת שום עבירה. בבקשה אל תעשה את זה.”

העיניים שלו ננעצו בי, צוננות וקשוחות.
”אתה עדיין יכול פשוט להסתובב וללכת.”
”חשבת שאת יכולה להשפיל אותי. חשבת שאת יכולה להביך אותי.” הפנים שלו כהו מצללי קסם ערטילאיים שהחליקו על עורו. ניצוצות אדומים זעירים התלקחו מעל כפות ידיו. ברקים אדומים עזים הבזיקו בין קצות האצבעות. איפה אנשי האבטחה של המלון, לעזאזל? לא יכולתי לפגוע בו ראשונה – זאת תהיה תקיפה ולא יכולנו להרשות לעצמנו תביעה – אבל להם מותר.
”אני אראה לך מה קורה לאנשים שמנסים להשפיל אותי.”

זינקתי הצדה.

רעם הרעים. דלתות הזכוכית של בית המלון התנפצו. גל ההדף הניף אותי מהרצפה. ראיתי את הכיסא שישבתי עליו באזור ההסבה מתעופף לעברי. הרמתי ידיים לגונן על עצמי והתכווצתי לכדור באוויר. הכתף הימנית שלי התנגשה בקיר. הכיסא פגע לי בצד הגוף ובפנים. אאוץ!
התרסקתי על הרצפה לצד שברי עציץ חרס שרק לפני שתי שניות היה בו צמח, ומיהרתי לקום על רגלי.
הניצוצות האדומים התלקחו שוב. הוא התכונן לסיבוב שני.

אומרים שלאישה במשקל שישים קילו אין סיכוי מול גבר אתלטי ששוקל תשעים קילו. זה לא נכון. את פשוט חייבת להחליט לפגוע בו ואז לעשות את זה.
תפסתי שבר חרס כבד והשלכתי אותו עליו. הוא התרסק על החזה שלו וערער את שיווי המשקל שלו. בעודי רצה

לעברו שלפתי את הטייזר מהכיס שלי. ג'ון רטגר הכניס לי אגרוף. זאת היתה מכה מהירה וחזקה שפגעה לי ישר בבטן. עיני התמלאו דמעות. הסתערת קדימה והצמדתי את הטייזר לצוואר שלו.

פרץ החשמל עבר בגופו. עיניו התבלטו בחוריהן. בבקשה שהוא יקרוס. בבקשה. הפה של ג'ון נפער. ואז גופו התקשח כולו והוא צנח כמו בול עץ.

לחצתי עם הברך על הצוואר שלו ושלפתי אזיקון מהכיס. משכתי את ידיו, הצמדתי אותן זו לזו וכבלתי אותן באזיקון. ג'ון נהם.

התיישבתי על הרצפה לצדו. הפנים שלי כאבו. שני גברים פרצו מבעד לדלתות הצדדיות ורצו לעברנו. על הז'קטים שלהם היו תגיות של אנשי אבטחה. יופי, עכשיו מגיעים. תודה לאל על חיל הפרשים. במרחק נשמעה יללת סירנות.

סמל מוניזו, גבר מוצק שגילו כפול משלי, בחן את סרטון האבטחה בפעם השלישית.

"לא יכולתי לתת לו להכניס אותה למכונית," אמרתי מהכיסא שלי. הכתף שלי כאבה, וכיוון שידי היו אזוקות, לא יכולתי לשפשף אותה. היה מלחיץ, להיות קרובה כל כך לשוטרים. רציתי לזוז במקום באי־שקט, אבל זה היה גורם לי להיראות חשודה.

"וצדקת," מוניזו אמר ונגע במסך. הוא עצר את הסרטון בנקודה שבה ג'ון רטגר הושיט יד אל אשתו. "הנה, כאן אפשר לראות בדיוק מי הבנאדם. האיש נתפס עם המכנסיים למטה

והוא לא אומר, 'סליחה, פישלתי'. הוא לא מתחנן שהיא תסלח לו ולא מתרתח. הוא נעשה קפוא לגמרי ומנסה לסלק את אשתו מהתמונה."

"אני לא התגריתי בו. גם לא נגעתו בו עד שהוא ניסה להרוג אותי."

"כן, אני רואה." הוא הסתובב אלי. "זה טייזר C2 שיש לך שם. את יודעת שיש לדברים האלה טווח של חמישה מטרים, נכון?"

"לא רציתי להסתכן. הקסם שלו נראה לי חשמלי, וחשבתי שהוא עלול לבלום את הזרם."

מוניוז נענע את ראשו. "לא, הוא אַנְרְקִינְט. אנרגיית קסם טהורה, והוא הוכשר להשתמש בה באדיבות צבא ארצות הברית. הבחור חייל לשעבר."

"אה." זה הסביר למה רטגר נאטם ככה. זאת לא היתה הפעם הראשונה שנדרש להתמודד עם פרץ של אדרנלין. הגיוני גם שהוא אנרקיןט. פירוקינטיים עובדים עם אש, אַקְוִינְטִים עובדים עם מים ואנרקיןטים עובדים עם אנרגיית קסם גולמית. איש לא ידע מה הטבע המדויק של האנרגיה הזאת, אבל זה סוג קסם נפוץ יחסית. איך לעזאזל בָּרֶן פספס את כל זה בבדיקת הרקע? כשאני אגיע הביתה, הבן דוד שלי ואני הולכים לנהל שיחה רצינית.

שוטר במדים שרכב את ראשו מבעד לדלת והחזיר למוניוז את הרישיון שלי. "הכול כמו שהיא אמרה."

מוניוז פתח את האזיקים שלי, הסיר אותם והחזיר לי את התיק והמצלמה. אחריהם קיבלתי את הטלפון והארנק. "טוב, גבינו ממך עדות, וכרטיס הזיכרון של המצלמה שלך יישאר אצלנו בינתיים. תקבלי אותו בחזרה בהמשך. לכי הביתה ושימי קרח על הצוואר."

חייכתי אליו. "אתה לא מתכוון לומר לי שלא אעזוב את העיר, הסמל?"

מוניזו הסתכל עלי בהבעה של "עוד חכמולוגית". "לא. התמודדת מול קוסם ברמה צבאית בשביל אלף דולר. אם את צריכה אותם עד כדי כך, סביר להניח שאין לך כסף לדלק." כעבור שלוש דקות נכנסתי למיניוואן מאזדה בן החמש שלי. במסמכי הרכב תואר צבע המאזדה כ"זהב". כל אדם שיש לו עיניים בראש היה אומר שזה "סוג של שמפניה" או "מין בז' כזה". אם נוסיף לזה את הצורה הכללית של מכונית-אמהות, המיניוואן היה רכב המעקבים המושלם. אף אחד לא התייחס אליו. פעם עקבתי אחרי מישהו במשך שעותיים בכביש נטוש כמעט לגמרי, וכשחברת הביטוח הראתה לו את הסרטון שהוכיח שהברך שלו עובדת בסדר גמור כשהוא מעביר הילוכים באל קמינו שלו, הוא היה ממש מופתע.

סובכתי את המראה הפנימית אלי. סימן אדום גדול שיהפוך לחתיכת חבורה סגולה התנוסס על הצוואר שלי ועל החלק העליון של הכתף הימנית, כאילו מישהו שפשף את האזור בחופן אוכמניות. כתם אדום דומה התנוסס על הלסת השמאלית. נאנחתי, סידרתי מחדש את המראה ונסעתי הביתה.

כן, ממש משימה פשוטה. לפחות לא גמרתי בבית חולים. עשיתי פרצוף. החבורה החליטה שהיא לא מתה על זה שאני עושה פרצוף. אאוץ'.

משרד חקירות ביילור החל את דרכו כעסק משפחתי. עדיין היינו עסק משפחתי. טכנית מישהו אחר היה הבעלים שלנו עכשיו, אבל רוב הזמן יכולנו להתנהל כראות עינינו. היו לנו רק שלושה כללים. כלל מס' 1: אם קנו אותנו, קנו אותנו. מרגע שלקוח שכר את שירותינו, נשארנו נאמנים לו. כלל מס' 2: לא עברנו על החוק. זה היה כלל טוב. הוא חסך לנו מעצרים

והוצאות משפטיות. וכלל מס' 3, שהיה החשוב מכולם: חובה שבסוף כל יום נוכל לעמוד מול המראה ולהסתכל לעצמנו בעיניים. קטלגתי את היום הזה תחת כלל מס' 3. אולי סתם הגזמתי. אולי ג'ון רטגר היה לוקח את אשתו הביתה, כורע ברך ומתחנן שתסלח לו. אבל סיימתי את היום הזה בלי חרטות וכלי לראוג אם עשיתי את הדבר הנכון ואם שני הילדים של ליז יזכו לראות שוב את אמא שלהם.

אבא שלהם היה סיפור אחר, אבל הוא כבר לא היה הבעיה שלי. הצרות שלו היו מעשה ידיו.

נסעתי בפקקים של הערב על כביש I-290 בכיוון צפון-מערב, ומשם פניתי דרומה. כעבור כמה דקות עצרתי מול המחסן שלנו. ההונדה סיוויק השחורה החבוטה של ברן חנתה בחניה, לצד ההונדה אלמנט הכחולה של אמא. אה, יופי. כולם בבית.

חניתי, ניגשתי לדלת והקלדתי את הקוד של מערכת האבטחה. הדלת נפתחה בנקישה ואני נכנסתי, ואז עצרתי רגע להקשיב לקול המרגיע של המנעול שנסגר מאחורי.

כשנכנסים מכאן, המחסן נראה כמו משרד. בנינו קירות פנימיים, התקנו בהם חלונות זכוכית וכיסינו את הרצפה בשטיח עמיד בצבע בז'. כך יצרנו שלושה משרדים משמאל, וחדר מנוחה וחדר ישיבות גדול מימין. התקרה הצפה השלימה את האשליה.

נכנסתי למשרד שלי, הנחתי את התיק ואת המצלמה על השולחן והתיישבתי בכיסא שלי. זה היה הזמן לכתוב דו"ח עם סיכום של כל מה שקרה, אבל ממש לא התחשק לי. החלטתי שאני אעשה את זה אחר כך.

המשרד היה מבודד מפני קול. הכול היה שקט. הריח הקלוש והמוכר של שמן אשכוליות עלה ממבער השמנים. השמנים

היו הפינוק הקטן האהוב עלי. שאפתי עמוקות מהניחוח. הייתי בבית.

יצאתי מזה בחיים. אם הראש שלי היה נחבט בקיר כשרטגור העיף אותי, הייתי עלולה למות היום. ברגע זה ממש הייתי יכולה לשכב מתה במקום לשבת כאן במשרד שלי, שישה מטרים מהבית שלי. אמא שלי היתה הולכת לחדר המתים לזהות את הגופה שלי על שולחן. הלב שלי פעם בכוח בחזה. בחילה גאתה ולחצה לי על הגרון. רכנתי קדימה והתמקדתי בנשימה. נשימות עמוקות ומרגיעות. צריך רק לתת לעצמי זמן לעבר את זה.

שאיפה ונשיפה. שאיפה ונשיפה.

גל החרדה החל לסגת בהדרגה.

שאיפה ונשיפה.

בסדר.

קמתי, חציתי את המשרד אל חדר המנוחה, פתחתי את הדלת האחורית שלו ונכנסתי לשטח המחסן עצמו. פרודור רחב ונוח התמשך ימינה ושמאלה ורצפת הבטון המוחלקת החזירה אור רך. מעלי היתמרה תקרה בגובה עשרה מטרים. כשנאלצנו למכור את הבית ולעבור לגור במחסן, אמא ואבא שקלו לעצב אותו מבפנים כמו בית אמיתי. במקום זה בנינו קיר אחד גדול שהפריד בין החלק הזה של המחסן – אזור המגורים שלנו – לבין המוסך של סבתא, כדי שלא נצטרך לחמם או למזג את כל שני הדונם של המחסן. שאר הקירות צמחו בצורה אורגנית, שזו הדרך הנחמדה לומר שבנינו אותם לפי הצורך מכל חומר זמין.

אם אמא תראה אותי, אני לא אוכל להתחמק מבדיקה רפואית יסודית. כל מה שרציתי לעשות היה להתקלח ולאכול משהו. בשעות האלה היא היתה בדרך כלל עם סבתא ועזרה לה

בעבודה. אם אקפיד לשמור על השקט, אולי אצליח להתגנב לחדר שלי. התקדמתי בדממה לאורך הפרוזדור. תחשבי מחשבות מתגנבות... תהיי בלתי נראית. עם קצת מזל, שום דבר לא יעורר את תשומת הלב של אמא.

"אני ארצח אותך!" יילל קול מוכר מימין.

לעזאזל. אַרְפָּלָה, כמוכן. אחותי הקטנה היתה ממש עצבנית, אם לשפוט על פי גובה הקול.

"ממש בוגר מצדך!" וזאת היתה קטלינה, שהיתה בת שבע-

עשרה. מבוגרת בשנתיים מארבלה וצעירה בשמונה ממני.

הייתי חייבת להרגיע אותן לפני שאמא תגיע לבדוק מה

קרה. מיהרתי לאורך הפרוזדור לעבר חדר הטלוויזיה.

"לפחות אני לא זנונת סתומה בלי חברים!"

"לפחות אני לא שמנה!"

"לפחות אני לא מכוערת!"

אף אחת מהן לא היתה שמנה, מכוערת או מופקרת. שתיהן

נטו למלודרמה, ואם אני לא אפזר את המסיבה הזאת ומהר,

אמא תגיע בתוך שניות.

"אני שונאת אותך!"

נכנסתי לחדר הטלוויזיה. קטלינה הרזה וכהת השיער

עמדה מימין בזרועות משולבות על החזה. משמאל, ברן ריסן

בוהירות רבה את ארבלה הבלונדינית, והחזיק אותה במותניה

מעל הרצפה. ארבלה היתה ממש חזקה, אבל ברן התאבק כל

התיכון והשתתף בחוג ג'ודו פעמיים בשבוע. הוא המשיך

לצמוח גם בגיל תשע-עשרה, ונכון לעכשיו היה מטר שמונים

וחמישה ובערך תשעים קילו, רובם שרירים גמישים וחזקים.

לא היה לו שום קושי לרסן את ארבלה, ששקלה ארבעים

וחמישה קילו.

"תעזוב אותי!" נהמה ארבלה.

"תחשבי על מה שאת עושה," אמר ברן בקול עמוק וסבלני.
 "הסכמנו על זה – בלי אלימות."

"מה קרה הפעם?" שאלתי.

קטלינה הצביעה על ארבלה. "היא אף פעם לא סוגרת את המכסה של המייקאפ הנוזלי שלי. ועכשיו הוא התייבש!" כמה צפוי. הן מעולם לא רבו על הדברים הגדולים. הן לא גנבו זו מזו, אף אחת לא ניסתה לחבל במערכות היחסים של האחרת, ואם מישהו העז להסתכל על אחת מהן במבט עקום, האחרת היתה הראשונה להסתער להגנתה של אחותה. אבל אם אחת מהן לקחה מברשת שיער של האחרת ולא ניקתה אותה, מיד פרצה מלחמת עולם שלישית.

"זה לא נכון..." ארבלה קפאה. "נָבָה, מה קרה לפנים שלך?"

הכול עצר. ואז כולם דיברו יחד בקולות רמים.

"שקט! תירגעו; זה שטחי. אני בסך הכול צריכה מקלחת.

ותפסיקו לריב. אחרת אמא תבוא ואני לא רוצה שהיא –
 "שהיא מה?" אמא עברה בדלת בצליעה קלה. הרגל שלה שוב הציקה לה. הגובה של אמא היה ממוצע ובעבר היא היתה רזה ושרירית, אבל הפציעה שלה קרקעה אותה. כיום היא רכה יותר, עם פנים עגולות יותר. היו לה עיניים כהות, כמו שלי, אבל השיער שלה היה ערמוני.

סבתא פרידה נכנסה בעקבותיה. היא היתה בערך בגובה שלי, רזה, עם הילה של תלתלי פלטינה מוכתמים בגריז. הריח המנחם והמוכר של גריז, גומי ואבקת שריפה מילא את החדר. סבתא פרידה ראתה אותי והעיניים הכחולות שלה נפערו. ארי.

"פנלופי, למה התינוקת פצועה?"

ההגנה הטובה ביותר היא התקפה נמרצת. "אני לא תינוקת.

אני בת עשרים וחמש." הייתי הנכדה הראשונה של סבתא שלי. גם אם היא תחיה עד שאהיה בת חמישים, עם נכדים משלי, בשבילה תמיד אהיה "התינוקת".

"איך זה קרה?" שאלה אמא.

לעזאזל. "גל הדף של קסם, קיר וכיסא."

"גל הדף?" שאל ברן.

"תיק רטגר."

"חשבתי שהוא נפל."

נדתי בראשי לשלילה. "קסם אנרקינוטי. הוא חייל לשעבר."

פניו של ברן נפלו. המצח שלו התקמט והוא יצא מהחדר.

"ארבלה, תביאי את ערכת העזרה הראשונה," אמרה אמא.

"נבדה, תשכבי. יכול להיות שיש לך זעזוע מוח."

ארבלה הסתלקה בריצה.

"זה לא כזה נורא! אין לי זעזוע מוח."

אמא שלי הסתובבה והסתכלה עלי. הכרתי את הארשת

הזאת. זאת היתה ההבעה של רס"ל ביילור. לא היתה דרך

מילוט.

"הפרמדיקים בזירה בדקו אותך?"

"כן."

"מה הם אמרו?"

לא היה טעם לשקר. "הם אמרו שכדאי שאני אלך לבית

חולים, רק ליתר ביטחון."

אמא שלי ריתקה אותי במבט. "ועשית את זה?"

"לא."

"תשכבי."

נאנחתי והשלמתי עם גורלי.

*

למחרת בבוקר ישבתי בחדר הטלוויזיה ואכלתי את הקרפים והנקניקיות שאמא הכינה לי. הצוואר שלי עדיין כאב. צד הגוף עוד יותר.

אמא ישבה בקצה האחר של הספה, שתתה קפה ועבדה על השיער של ארבלה. מתברר ששיא האופנה העדכנית בתיכון היה צמות משוכללות, וארבלה הצליחה איכשהו לשכנע את אמא לעזור לה.

בצד שמאל של מסך הטלוויזיה, כתבת חדשות עם שיער מושלם להחריד תיארה את ההצתה בבנק פירסט נשיונל, ובצד הימני נראה טורנדרו של אש אופף את הבניין. להכות כתומות היתמרו מן החלונות.

"זה נורא," אמרה אמא.

"מישהו נהרג?" שאלתי.

"מאבטח. אשתו ושני הילדים קפצו להביא לו ארוחת ערב וגם הם נכוו, אבל שרדו. נראה שאדם פירס היה מעורב בזה." כולם ביוסטון ידעו מי זה אדם פירס. המשתמשים בקסם סווגו על פי חמש דרגות: זוטר, ממוצע, ניכר, רם ועליון. פירס, שנולד עם כישרון פירוקינטי נדיר, סווג בדרגה של פלדת אלחלד. פירוקינט נחשב בדרגת "ממוצע" אם היה מסוגל להתיך שלושים ליטר קרח בתוך פחות מדקה. באותו פרק זמן, אדם פירס היה מסוגל לזמן אש שתמיס נפח זהה של פלדת אלחלד. משמעות הדבר שפירס היה עליון, הדרגה הגבוהה ביותר של משתמש בקסם. כולם רצו אותו – הצבא, מחלקת ההגנה, הסקטור הפרטי.

משפחת פירס היתה משפחה מכובדת ועשירה, הבעלים של חברת הכבשן, הספקית המובילה של ציוד חישול. אדם הנאה, בעל יכולות הקסם המדהימות, היה משוש לבו של בית פירס. הוא גדל אפוף מותרות ואהבה, למד בכל בתי הספר הנכונים,

לבש את כל הבגדים הנכונים, והיה צפוי לו עתיד מושלם עם נצנצים. הוא היה כוכב עולה ורווק מבוקש מאין כמוהו. ואז, בגיל עשרים ושתיים, הוא עשה לכולם אצבע משולשת, הכריז על נטיותיו הרדיקליות והסתלק להקים לו כנופיית אופנוענים.

פירס צץ מאז בחדשות מדי פעם, בדרך כלל בהקשר שעירב שוטרים, פשע והצהרות נגד הממסד. אמצעי התקשורת מתו עליו, כי השם שלו הביא רייטינג.

וכמו על פי סימן, פניו של פירס מילאו את הצד הימני של המסך. הוא היה לבוש ג'ינס שחורים ומעיל עור שחור שהיה פתוח מעל חזה שרירי חשוף, כמו תמיד. קעקוע של קשרים קלטיים כיסה את הצד השמאלי של חזהו, ופנתר נוהם עם קרניים עיטר את הצד הימני של הקוביות בבטן שלו. שיער חום ארוך למדי גלש על פניו היפות, הדגיש את עצמות הלחיים המוצלחות בעולם ואת הלסת המושלמת המעוטרת בדיוק בכמות הזיפים הדרושה כדי להוסיף מעט חספוס. אם הוא היה מתנקה, הוא היה נראה כמעט מלאכי. אבל פירס היה מלאך מלוכלך באופן מכוון, עם כנפיים שנחרכו במיומנות כדי להיראות כמה שיותר טוב בטלוויזיה.

כבר יצא לי להיתקל בכנופיות אופנוענים אמיתיות. לא אופנוענים של סוף שבוע, שבחייהם האמיתיים הם רופאים ועורכי דין, אלא הדבר האמיתי, אלה שחיים על הכביש. הם היו קשוחים, לא בדיוק שמורים היטב והעיניים שלהם היו עשויות עופרת. פירס הזכיר שחקן ראשי שמשחק טיפוס קשוח בסרט פעולה. למזלו, הוא היה מסוגל לייצר לעצמו רקע של להבות מתנחשלות.

"לוחט!" אמרה ארכלה.

"שקט", אמרה לה אמא.

סבתה פרידה נכנסה לחדר. "אוו, הנה הבחור שלי."
 "אמא..." רטנה אמא.

"מה? זה חזק ממני. זה עיני השטן האלה."
 לפירס באמת היו עיני שטן. עיניים עמוקות וכהות, בצבע
 חום עשיר כמו קפה טחון, בלתי צפויות ומלאות טירוף. הוא
 בהחלט נראה טוב, אבל בכל פעם שהראו אותו בטלוויזיה זה
 נראה איכשהו מבוים. נדמה שהוא תמיד יודע איפה המצלמה.
 ואם אני אפגוש אותו אי-פעם פנים אל פנים, אני אברח לכיוון
 הנגדי כאילו העקבים שלי עולים באש. כי אם אני אהסס, זה
 בדיוק מה שיקרה.

"הוא הרג מישהו," אמרה אמא.
 "הפלילו אותו," אמרה סבתא פרידה.
 "את אפילו לא יודעת מה הסיפור," אמרה אמא.
 סבתא משכה בכתפיה. "הפלילו אותו. גבר יפה כזה לא
 יכול להיות רוצח."
 אמא בהתה בה.
 "פנלופי, אני בת שבעים ושתיים. תני לי ליהנות מהפנטזיה
 שלי."

"כל הכבוד, סבתא." ארבלה פמפמה באגרוף באוויר.
 "אם את מתעקשת להיות הלקקנית הקטנה של סבתא,
 שהיא תסרק אותך," אמרה אמא.
 "נחזור אל חקירת ההצתה לאחר הפסקת הפרסומות,"
 הכריזה שדרנית החדשות. "ולאחר מכן, הפארק המפורסם
 שהוצף חולדות."
 תמונה של ברידג' פארק הופיעה על המסך ובמרכזו פסל
 הארד בגודל טבעי של קאובוי על סוס דוהר.
 "האם צריכים נציגי מחוז הריס לנקוט אמצעים קיצוניים?
 זאת ועוד לאחר הפרסומות."

ברן הופיע בפתח. "היי, נבדה, אני יכול לדבר איתך
דגע?"

קמתי ויצאתי בעקבותיו. הלכנו במסדרון למטבח בלי
לומר מילה. זה היה המקום הקרוב ביותר שבו אמא וסבתא
לא ישמעו אותנו.

"מה קורה?"

ברן העביר יד בשערו החום הבהיר הקצר והושיט לי קלסר.
פתחתי אותו וסקרתי את תוכנו. אילן היוחסין של ג'ון רטגר,
קורות החיים שלו ובדיקת הרקע. שורה אחת הודגשה בצהוב:
שחרור בכבוד, רישום חסוי.

זקפתי אצבע. "א-הא!"

"אהא, אישר ברן.

מעסיקים בדרך כלל אוהבים אנשים עם רקע צבאי. הם
דייקנים, ממושמצים, מנומסים ומסוגלים לקבל החלטות
זריזות בשעת הצורך. אבל קוסם קרב יגרום למנהל כוח האדם
הטיפוסי להרים את הרגליים ולהימלט על נפשו. אף אחד לא
רוצה שבסביבת העבודה הלחוצה שלו יסתובב מישהו בעל
יכולת לזמן נחיל של עלוקות מוצצות דם. כדי לעקוף את
הבעיה, מחלקת ההגנה הטילה חיסיון על הרישומים של קוסמי
קרב מסוימים. תיק חסוי לא בהכרח מעיד על יכולות קסם
ברמה קרבית, אבל אילו הייתי יודעת שיש לרטגר תיק כזה,
הייתי יודעת שזו אפשרות. הייתי מתמודדת איתו בצורה אחרת
לגמרי.

"פישלתי." ברן נשען על השיש. העיניים האפורות שלו
היו מלאות חרטה. "היה לי מבחן בהיסטוריה מודרנית. זה לא
מהתחומים החזקים שלי, והייתי צריך להוציא לפחות שמונים
וחמש כדי לא לאבד את המלגה, אז הייתי חייב לחרוש.
העברתי את הבדיקה לליאון. הוא עשה בדיקת אילן יוחסין

ובדיקת רקע, אבל שכח לבדוק במסד הנתונים של מחלקת ההגנה."

"זה בסדר", אמרתי לו. ליאון היה בן חמש-עשרה. לגרום לו לשבת בשקט למשך שלושים שניות היה קשה יותר מאשר לעשות מקלחת לחתול.

ברן שפסף את גשר האף שלו. "לא. זה לא בסדר. את ביקשת ממני לעשות את זה. הייתי צריך לעשות את זה בעצמי ולא עשיתי. ואת נפצעת. זה לא יקרה שוב."

"אל תיקח את זה קשה", אמרתי לו. "גם לי יצא לפספס דברים. זה קורה. מעכשיו פשוט תקפיד לבדוק גם במחלקת ההגנה. אז הוצאת שמונים וחמש?"

הוא הנהן. "האמת שזה די מעניין. את מכירה את הסיפור על הפרה של גברת אולירי?"

פעם ממש אהבתי היסטוריה. אפילו חשבתי לעשות בזה תואר, אבל החיים הפריעו. "זאת לא הפרה שהפילה עשית באסם וגרמה לשריפה הגדולה של שיקגו, מתישהו בשנות השישים של המאה התשע-עשרה?"

"אוקטובר 1871", אמר ברן. "המרצה שלי חושב שזה לא באמת קרה בגלל פרה. הוא חושב שזה היה קוסם."

"ב-1871? נסיון אוסיריס בקושי התגלה אז."

"זאת תיאוריה ממש מעניינת." ברן משך בכתפיו. "כדאי

לך לדבר איתו מתישהו. הוא ממש מגניב."

חייכתי. נדרשו לי ארבע שנים, כולל לימודי קיץ בכל קיץ, כדי להוציא איכשהו תואר במשפט פלילי, כי כל הזמן הזה הייתי מוכרחה גם לעבוד. ברן זכה במלגה אקדמית כי היה חכם יותר מכולנו יחד, והצליח יפה בלימודים. נראה שהוא אפילו נהנה מקורס אחד לפחות שלא היה חובה במסגרת התואר הראשי שלו.

"יש עוד משהו," אמר ברן. "מונטגומרי רוצה לדבר איתנו."

הבטן שלי ביצעה פירוואט. משרד החקירות שלנו היה שייך לבית מונטגומרי. כשהחסכונות והכסף מהמכירה של הבית שלנו לא הספיקו כדי לכסות את ההוצאות הרפואיות של אבא, מכרנו את החברה לבית מונטגומרי. טכנית, זאת היתה משכנתא. התשלומים נפרשו לשלושים שנה, וכל חודש הצלחנו לגרד איכשהו את התשלום המינימלי. בפועל, תנאי המשכנתא שלנו הפכו אותנו לחברת-בת של מונטגומרי חקירות בינלאומיות, ובקיצור, מח"ב. עד היום, בית מונטגומרי לא הפגין בנו עניין רב כמשרד חקירות. היינו קטנים מכדי שנעניין אותם, ולא היתה להם סיבה להטריד אותנו כל עוד הצ'קים לא חזרו, והצ'קים שלנו אף פעם לא חזרו. אני דאגתי לזה.

"הם אמרו כמה שיותר מהר," אמר ברן.

"זה נשמע שגרתית?"

"לא."

לעזאזל. "אל תגיד לאמא ולסבתא."

הוא הנהן. "הן סתם יילחצו."

"כן. אני אתקשר אליך ברגע שאבין מה העניין. בוא נקווה

שסתם שכחנו להגיש איזה טופס או משהו כזה."

כבר כמעט הגעתי לדלת כשהוא קרא, "נבדה? אשתו של

ג'ון רטגר העבירה את הכסף. אלף דולר, כמוסכם."

"טוב מאוד," אמרתי ונמלטתי משם. הייתי חייבת להסתרק,

להתארגן ולחצות בזריזות את העיר אל מגדלי הזכוכית.

כמה גרוע זה כבר יכול להיות?

2

מגדל הזכוכית הא-סימטרי של מח"ב היתמר מעל בנייני המשרדים השכנים, כמו סנפיר כריש עשוי זכוכית כחולה. מאות חלונות קובלט כהים התנוצצו בבניין בן עשרים וחמש הקומות. תכליתו היתה להרשים, למלא את הצופה יראת כבוד, כלפי בית מונטגומרי המפואר. ניסיתי לגייס מעט יראת כבוד, אבל מצאתי רק חרדה.

עברתי בפתח ואז בגלאי המתכות בדרכי אל המעלית המבטיחה. בהודעה ממונטגומרי נאמר לי לעלות לקומה השבע-עשרה, אז נכנסתי למעלית כשהדלתות נפתחו בקול שקט, לחצתי על כפתור הקומה השבע-עשרה וחיכיתי כשהמעלית זינקה מעלה בלחישתה.

מה לעזאזל הם רוצים?

הדלתות חזרו ונפתחו ולעיני נגלה חלל גדול ובו דלפק קבלה עשוי צינורות פלדת אלחלד ממורקים. לפחות שבעה מטרים הפרידו בין הרצפה הכחולה-כהה המבריקה לבין התקרה הלבנה. יצאתי מהמעלית לפני שהדלתות ייסגרו. הקירות היו צחורים, אבל הקיר הענקי שמאחורי עמדת הקבלה, שהיה כולו חלונות מזכוכית קובלט, צבע את אור היום בכחול חיוור,

כאילו אנחנו נמצאים מתחת למים. הכול נראה סופר-מודרני, מצוחצח וקצת נטול נשמה. גם הסחלבים הלבנים כשגל שעל דלפק הקבלה לא הוסיפו שום חמימות לחלל. הם יכלו פשוט לצפות את הקירות בכסף וזהו.

פקידת הקבלה נשאה אלי מבט. היו לה פנים חומות בהירות מושלמות, עיניים כחולות גדולות ושפתיים ורודות בהירות שנצבעו במומחיות. שערה האדום היה אסוף בכננה מוקפדת. יכולתי לראות כל ריס ארוך, ועל אף אחד מהם לא היה אפילו רמז לגושי מסקרה. היא היתה לבושה בשמלה לבנה שנראה ששאפה להיות שרוול.

פקידת הקבלה הסתכלה על הפנים החבולות שלי ומצמצה. "אפשר לעזור לך?"

"יש לי פגישה עם אוגוסטין מונטגומרי. אני נבדה ביילור." חייכתי אליה.

פקידת הקבלה קמה. "בואי איתי."

באתי איתה. אילו היא היתה יחפה סביר להניח שהיינו באותו גובה, אבל העקבים הוסיפו לה כחמישה-עשר סנטימטרים. היא תקתקה בדרכה לאורך הקיר המתעקל.

"כמה זמן זה לוקח?" שאלתי אותה.

"סליחה?"

"כמה זמן לוקח לך להתארגן לעבודה בבוקר?"

"שעתיים וחצי," היא אמרה.

"משלמים לך על זה שעות נוספות?"

היא עצרה מול קיר זכוכית חלבית. דוגמת הכפור הלבנה של הזכוכית התערבלה על פני השטח בדפוס מהפנט. פה ושם הבזיקה נימה של זהב טהור והתמוססה בכל הלוכן. וואו.

חלק מהקיר החליק הצדה. פקידת הקבלה הסתכלה עלי. עברתי בפתח ונכנסתי למשרד רחב ידיים. כנראה נמצאנו

בפינת הסנפיר, כי הקירות ממולי ומשמאלי היו עשויים זכוכית כחולה. שולחן לבן, סופר-מודרני, כמו צמח מתוך הרצפה. מאחורי השולחן ישב גבר בחליפה. ראשו היה מורכן, הוא קרא משהו בטבלט קטן, וכל שראיתי ממנו היה שיער בלונדיני כהה ומלא שעוצב בתספורת קצרה ויקרה בעליל.

התקרבותי ונעמדתי מול השולחן, ליד כיסא לבן. הוא היה לבוש חליפה איכותית, בצבע הזה שבין אפור לשחור שאנשים קוראים לו לפעמים "אפור-אקדח".

האיש בחליפה נשא אלי מבט. אנשים בעלי יכולות אשליה מסוגלים לטשטש פגמים פיזיים באמצעות קסם. אם לשפוט על פי הפנים של אוגוסטין מונטגומרי, הוא היה ברמת עליון. תווי הפנים שלו היו מושלמים באותו אופן שבו פסלים יווניים מושלמים: הקווים גבריים ומוגדרים היטב, אבל לא גסים. הוא היה מגולח למשעי, עם אף חזק ופה תקיף, וניחן ביופי מהסוג שגורם לך ללטוש עיניים. העור שלו כמעט זהר ועיניו הירוקות ננעצו בך, מלאות תבונה חדה, מבעד למשקפיים כמעט בלתי נראים. סביר להניח שהוא לא היה יכול לצאת מהבניין בלי ליווי של אנשי אבטחה שיהדפו את כל הפסלים שרצו להנציח אותו בשיש.

המשקפיים היו הברקה. בלעדיהם הוא היה אֵל על ענן, אבל המסגרת הדקיקה אפשרה לו להשאיר רגל אחת על הקרקע איתנו, בני התמותה הפשוטים.

"מר מונטגומרי, אמרתי. "אני נבדה ביילור. רצית לדבר איתי?"

מונטגומרי התעלם באבירות מהחבורות הסגולות על הפנים שלי. "שבי, בבקשה." הוא הצביע על הכיסא.

התיישבתי.

"יש לי משימה בשבילך."

בחמש השנים שהיינו בבעלותם, הם מעולם לא הטילו עלינו משימה. בבקשה שזה יהיה משהו קטן...
"היינו רוצים שתתפסי את האיש הזה." הוא החליק תצלום על פני השולחן. רכנתי קדימה.
עיניו המטורפות של אדם פירס החזירו לי מבט מהתמונה.

"זאת בדיחה?"

"לא."

בהיתי במונטגומרי.

"לאור האירועים האחרונים, משפחת פירס חוששת לשלומי של אדם. הם רוצים שנחזיר אותו אליהם. ללא פגע. אתם חברת־בת שלנו, ולהרגשתנו תהיו מושלמים למשימה הזאת. אתם תקבלו חמישים אלף דולר מתוך שכר הטרחה."
לא האמנתי למשמע אוזני. "אנחנו משרד משפחתי זעיר. תראה את ההיסטוריה שלנו. אנחנו לא ציידים ראשים. אנחנו מנהלים חקירות קטנות של הונאות ביטוח ובני זוג בוגדים."
"הגיע הזמן שתרחיבו את מבחר השירותים. יש לכם תשעים אחוזי הצלחה בתיקים שלכם. אנחנו סומכים עליכם לחלוטין."

היו לנו תשעים אחוזי הצלחה כי לא הסכמתי לקבל תיק אלא אם חשבתי שאנחנו מסוגלים לעמוד בו. "הוא פירוקינט עליון. אין לנו כוח אדם מתאים."

המצח של מונטגומרי התקמט קלות, כאילו הוא מוטרד. "רשומים אצלי עובדת אחת במשרה מלאה וחמישה עובדים במשרה חלקית. תגייסי את כל האנשים שלך לתפקיד ותתרכזו בתיק הזה."

"בדקת את תאריכי הלידה של העובדים במשרה חלקית? אני אחסוך לך את הטרחה: שלושה מהם קטינים, ואחד בקושי

בן תשע־עשרה. אלה האחיות שלי ובני הדורים שלי. אתה מבקש ממני לצאת בעקבות אדם פירס עם ילדים." מונטגומרי הקיש על המקלדת שלו. "כתוב כאן שאמא שלך יוצאת צבא מעוטרת."

"אמא שלי נפצעה קשה ב־1995 בזמן פעילות בבוסניה. היא נפלה בשבי ושמו אותה בבור באדמה למשך חודשיים עם שני חיילים אחרים. הצבא הניח שהיא נהרגה ורק במקרה היא ניצלה, אבל היא סבלה מנזק בלתי הפיך לרגל שמאל. היא לא עוברת את השמונה קמ"ש." מונטגומרי נשען לאחור בכיסא.

"הקסם שלה קשור בתיאום עין־יד, "המשכתי בדברי. "היא מסוגלת לירות בראש של בן אדם ממרחק גדול מאוד, אבל במקרה הזה אין בו שום תועלת, כי אתם רוצים את פירס בחיים. והקסם שלי..."

מונטגומרי התמקד בי. "הקסם שלך?" שיט. אצלם הייתי רשומה כנפל. "...לא קיים. זאת משימת התאבדות. יש לכם פי עשרים משאבים וכוח אדם מאשר לנו. למה אתם עושים לנו את זה? אתם חושבים שבכלל יש לנו סיכוי?" "כן."

הקסם שלי זמזם. הוא שיקר. ההבנה הכתה בי כמו ערימה של לבנים שנשפכה לי על הראש.

"זה העניין, נכון? אתם יודעים שיהיה קשה ויקר לתפוס את פירס. אתם תאבדו אנשים, כוח אדם מיומן ומוכשר שהשקעתם בו זמן וכסף, ובסופו של דבר זה יעלה יותר מכמה שהמשפחה משלמת לכם. אבל אתם לא יכולים לסרב לבית פירס, אז במקום זה תגלגלו את זה עלינו, וכשזה ייגמר באסון תוכלו להראות להם את ההיסטוריה שלנו. תוכלו לומר למשפחת

פירס שנתתם את זה לצוות הכי מוכשר שלכם, עם שישה עובדים ותשעים אחוזי הצלחה. עשיתם כל מה שיכולתם. אתם מצפים שניכשל, ואולי נמות, והכול כדי לחסוך בהוצאות ולא להביך את עצמכם."

"אין צורך להיות דרמטית."

"אני לא מוכנה לעשות את זה." לא יכולתי לעשות את זה.

זה לא היה אפשרי.

מונטגומרי הקיש על כמה מקשים וסובב את צג המחשב שלו אלי. את המסך מילא מסמך שחלקים ממנו מודגשים בצהוב.

"זה החוזה שלכם. החלקים המודגשים מציינים שסירוב למשימה מטעם מונטגומרי יהיה בגדר הפרה של החוזה, שתחייב פירעון מידי של החוב שלכם." חשקתי שיניים.

"אתם מסוגלים לשלם את יתרת ההלוואה שלכם

במלואה?"

רציתי להושיט ידיים מעבר לשולחן ולהנוק אותו.

"מיז ביילור." הוא דיבר לאט, כאילו אני לא שומעת טוב.

"אתם מסוגלים לשלם את היתרה במלואה?"

הכרחתי את עצמי לענות. "לא."

מונטגומרי פרש את זרועותיו לרווחה. "אז אני אומר את זה

בצורה ברורה: או שתעשו את זה או שניקח מכם את העסק."

"אתה לא משאיר לי שום ברירה."

"מוכן שיש לך ברירה. לקבל את המשימה או לפנות את

המשרד שלכם."

אנחנו נאבד הכול. המחסן שייך לעסק. המכונות שייכות

לעסק. אנחנו נהיה חסרי בית. "תמיד שילמנו בזמן. אף פעם

לא עשינו בעיות." שלפתי את הארנק שלי מהתיק, הוצאתי את

תמונת המשפחה שלי והנחתי אותה על השולחן. היא צולמה חודשיים קודם לכן, ובקושי הצלחנו להידחס כולנו לתמונה. "אין להם שום דבר מלבדי. אבא שלנו מת ואמא שלנו נכה. אם משהו יקרה לי, לא יהיה מי שיפרנס אותם."

הוא העיף מבט בתמונה. צל כלשהו חלף על פניו ואז הן נאטמו שוב. "אני צריך לקבל תשובה, מיזו ביילור."

אולי אני אוכל לקחת את העבודה ולא להתאמץ יותר מדי. זה לא היה באופי שלי, אבל אצטרך לעשות כל מה שאפשר כדי לשרוד. "מה יהיה אם השוטרים יתפסו אותו לפנינו?"

"גם במקרה כזה תאבדו את העסק. אתם חייבים להחזיר אותו למשפחה בחיים לפני שהרשויות ישימו עליו יד." לעזאזל. "ואם אני אמות?"

אוגוסטין דפדף במסמך שעל המסך שלו. "את החוקרת המורשית של העסק. אנחנו קנינו אתכם כהשקעה מניבה. בלעדדייך אין לנו עניין בעסק. על פי תנאי החוזה, החוב שלכם יימחק כהפסד. אנחנו נעקל את המזומנים ואת הנכסים הנזילים, כלומר, מניות, מכשירים פיננסיים וכן הלאה, כל דבר שבבעלות העסק, ונמחק את ההלוואה." "מה לגבי שם העסק?"

הוא משך בכתפיו. "אני בטוח שנוכל להגיע להסכמה." היה לי ביטוח אישי בשווי מיליון דולר. שילמתי עליו בעצמי, כי פחדתי שאם יקרה לי משהו, המשפחה שלי תישאר חסרת כול. בטווח הקצר הייתי שווה יותר מתה מאשר חיה. עם מיליון דולר, ברן יוכל להמשיך ללמוד בקולג', אף אחד לא יאבד את הבית, וגם אם כן, יהיה למשפחה מספיק כסף לשרוד. אמא תוכל לקנות את שם העסק ולשכור חוקר או חוקרת כדי להמשיך לעבוד.

"כן או לא?" שאל אוגוסטין.

על כף אחת של המאזניים המשפחה שלי, על האחרת אולי החיים שלי.

"כן," אמרתי. "ואתה בן אדם נוראי."

"כנראה שאיאלץ לחיות עם זה."

"כן, זה נכון. תוסיף נספח לחוזה שאומר שבמקרה שאני אמות, המשפחה שלי תוכל לקנות את שם החברה תמורת דולר, ואני אנסה לאתר את פירס."
"דולר?"

"אם אני אמות, המשפחה שלי תקבל את העסק בחזרה. אלה התנאים."

"בסדר." האצבעות של מונטגומרי עופפו על המקשים. דף נייר גלש מתוך המדפסת. קראתי אותו, חתמתי מעל הקו וצפיתי בו כותב את שמו בכתב מחובר אלגנטי.

מונטגומרי טפח על הטבלט שלו. "שלחתי לך את החומר על פירס. ואני מדגיש שוב: אתם חייבים לתפוס את אדם פירס לפני שהמטרה תעצור אותו, אחרת תיאלצו להחזיר את ההלוואה במלואה."

קמתי ויצאתי משם. השארתי את תצלום המשפחה שלי על השולחן שלו. שייאלץ להסתכל עליו. הידיים שלי רעדו. רציתי להסתובב, לצעוד לשולחן שלו ולהכניס לו אגרוף.

המשכתי ללכת עד שיצאתי מהבניין. הרוח בחוץ נשבה בפני ומשכה לי בבגדים. הוצאתי את הנייד מהכיס והתקשרתי אל ברן.

"תעזוב את כל מה שאתה עושה. אני צריכה כל מה שיש על אדם פירס."

"אנחנו הולכים על אדם פירס? את רצינית?"

"תסתכל בדואר הנכנס שלנו."

"אני לא מאמין."

"אני צריכה את אילן היוחסין שלך, בדיקת רקע מלאה, רישום פלילי, עם מי הוא למד – הכול. כל חתיכת מידע שאתה יכול למצוא. אנחנו חייבים לדעת כמה שיותר."

"את רוצה שאני אספר לדודה פן?"

אוי, אמא פשוט תמות על ההתפתחות הזאת. "לא. אני אעשה את זה. תתקשר למטיאוס בשבילי."

לא שיקרתי כשאמרתי שכל העובדים שלנו במשרה חלקית הם ילדים. אבל פה ושם, כשנזקקנו לשרירים, שכרנו גורמים עצמאיים לעבודה ספציפית. היתה לי הרגשה שאף אחד מהם לא יסכים לגעת בשום עבודה שקשורה בפירס אפילו עם מקל, אבל שווה לנסות.

"כמה להציע?" שאל ברן בטלפון.

"עשרת אלפים." זה היה בערך פי שלושה מכמה שהצענו בדרך כלל. זה גם היה כל הסכום שחסכנו למקרה צרה. אבל אם לא תהיה ברירה, נוכל לקחת הלוואה.

"אנחנו לא יכולים לשלם סכום כזה."

"נוכל אם נתפוס את פירס. תגיד לו שהתשלום עם המסירה."

הטלפון השמיע קול נקישה כשברן העביר אותי לממתינה. פניתי אל המכוננית שלי.

מאיפה להתחיל בכלל, לעזאזל?

עוד נקישה. "הוא צחק."

במקומו גם אני הייתי צוחקת. "תנסה את הקאובוי."

נקישה. נקישה. "לא. ואני מצטט."

"אסלי? תעלה את זה לחמש-עשרה." אסלי היתה יקרה מאוד, אבל שווה כל אגורה, ועד היום שום דבר לא הרתיע אותה.

הגעתי למאזדה שלי ונשענתי על חזית המכוננית.

"היא אומרת שהיא עסוקה במשהו אחר."

אוי. שלושת אלה נמצאו בראש הרשימה שלי. למה ראיתי בעיני רוחי את כל האנשים שעובדים איתנו בורחים על נפשם כמו חבורת ארנבות מפוחדות? "בסדר. תתחיל לכדוק את הרקע של פירס, בבקשה."

ניתקתי. הפאניקה שהתחילה לגאות בי במשרד של אוגוסטין הציפה אותי עכשיו לגמרי. הנחתי לה לגרור אותי למעמקים. אם ניכשל, מונטגומרי ייקחו מאיתנו הכול. אנחנו נעזוב את הבית שלנו בידיים ריקות פשוטו כמשמעו, מלבד שקית ניילון שחורה מלאה בכל הבגדים והתמרוקים שנצליח לסחוב. לסבתא לא יהיה מקום לנהל ממנו את העסק שלה. לי לא יהיה עסק. אוכל להתחיל מחדש, אבל זה ידרוש זמן וכסף. אני התבססתי על התשתית ועל השם שההורים שלי בנו. תשעים אחוז מהעבודות שלנו התחילו בהמלצות אישיות. כולנו, כל השבעה, ניזרק לרחוב. נאבד את ביטוח הבריאות שלנו. החובות האחרים שלנו יישארו. החסכונות שלנו יבטיחו לנו קורת גג ומזון למשך חודש-חודשיים, אבל מה אז?

ברן ייאלץ לנשור מהקולג'. אין מצב שהוא יוכל להמשיך ללמוד. הוא ינשור מהלימודים וימצא איזו עבודה שיוכל, כל דבר שיקנה לנו עוד שבוע במוטל זול או ארוחה חמה. ראיתי את העתיד שלו, והוא עלה בלהבות.

והאחיות שלי... בדיוק הצלחנו לחזור לשגרה נורמלית כלשהי אחרי הבלגן של המחלה של אבא. הצלחנו להתייצב. הטיפול הפסיכולוגי עזר, כולם חזרו למסלול וילידים היתה סוף-סוף איזושהי שגרה. אם הדבר הזה יקרה... הרגשתי כאילו מישהו דקר אותי בכטן בסכין קפוא ושפך לי את המעיים. לא. זה לא הולך לקרות. הם לא יעשו את זה למשפחה

שלי. הם לא ייקחו ממני את כל הדברים שעבדתי קשה כל כך להקים. לא. פשוט לא.

שאפתי ונשפתי עמוקות. כל כך כעסתי. אוקיי, תפעילי את הראש. זה איתור. כבר איתרת אנשים. זאת לא הפעם הראשונה שלך.

חוקרים פרטיים נוטים להתמחות. יש כאלה שפונים לכיוון הפיננסי ומתמחים באיתור נכסים. יש כאלה שעוסקים במעקבים. אחרים מבצעים בדיקות רקע. אנחנו עשינו קצת מהכול, והזדמן לי לא מעט לעסוק באיתור אנשים. וזה היה פשוט עוד איתור. רק שאם אני אמצא אותו, הוא ישרוף לי את הבשר מעל העצמות. והמשפחה עדיין עלולה להגיע לרחוב כשמונטגומרי ייקחו לנו את הבית. לפחות הם יוכלו לשמור את שם העסק.

זה לא היה כיוון מחשבה מועיל במיוחד. כמו שאבא שלי נהג לומר, לא משלמים לי מספיק בשביל בלגן מהסוג הזה. לא הייתי בטוחה אפילו מאיפה להתחיל. יכולתי ללכת לבנק השרוף ולבחון את ההריסות. טיפלתי בדיוק בארבעה מקרי הצתה, כולם קשורים בענייני ביטוח, וידעתי שהזירה לא תלמד אותי הרבה. לא הייתי אמורה לקבוע אם פירס באמת היה אחראי על ההצתה. כל מה שהייתי אמורה לעשות היה למצוא אותו.

פירס הרג שוטר ופצע את המשפחה שלו. נכון לעכשיו כל שוטר במטרופולין יוסטון רייר כשחשב איך ידפוק כדור בראשו הנאה של פירס. לא היה לי ספק שיש לשוטרים תיק בעובי קילומטר על פירס. התיק הזה יהיה מקום מעולה להתחיל, אבל לא ייתנו לי לקרוא אותו. דבר ראשון, אני אזרחית, ושנית, נמצאתי בתחרות עם השוטרים. בספרי מתח, חוקר פרטי הוא תמיד שוטר לשעבר או מי שיש לו חברים

שוטרים שחייבים לו טובה ושמחים להעביר אליו את חומר החקירה, בעודם מתלוננים שעלולים לפטר אותם על זה. לי לא היו חברים שוטרים. ניסיתי להימנע עד כמה שאפשר מחברת שוטרים. לאבא שלי היו שניים-שלושה חברים במשטרה, אבל הם עבדו ביחידה לפשעים פיננסיים ולא במחלק הרצח. וחוץ מזה, נכון לעכשיו אף אחד חוץ ממונטגומרי, ממני ומברן לא ידע שאני מחפשת את פירס. אם אני אעלה על הרדאר של המשטרה, הם יתחילו לפקוח עלי עין, וזה רק יקשה עלי עוד יותר לאתר את פירס.

מרכז העיר יוסטון המה חיים. גורדי שחקים התנשאו סביבי, כמה מהם עשויים זכוכית ופלדה, אחרים מגדלים עצומים של אבן. בניין הקובלט של מח"ב היתמר משמאל ונראה כמו סנפיר של כריש אף יותר מאשר בדרך כלל. כמעט יכולתי לדמיין את המדרכה נסדקת, נפערת בחתיכות עצומות, וראש כריש ענקי שפיו מלא שיני זכוכית חדות כתער מגיח לבלוע אותי בשלמותי. התנועה התקדמה באטיות ברחוב העמוס. מכונית מזראטי אדומה עם גג פתוח סתתה מן הנתיב ונסעה לאורך פסי החשמלית בכיוון בית החולים. הנהג, בחור צעיר בחולצת טריקו שחורה, היה עסוק בהשפצת מי קולון. אידיוט.

מעלי ריצדו פרסומות על מסך גדול שהיה תלוי על מגדל אבן. עכשיו הוקרן עליו קטע חדשות ותמונה של אישה בחליפת עסקים מילאה את המסך. היא היתה בשנות השלושים המאוחרות לחייה, אתלטית, מושכת, עם עור בגון חום ושפע תלתלים כהים שנאספו בפקעת. כל יוסטון הכירה את האישה הזאת. לְנוּרָה ג'וֹרְדֵן, פרקליטת מחוז הריס. כשהייתי בת ארבע-עשרה היא יצאה לרחוב להתייצב מול ג'ורג' קולטר. היא בדיוק סיימה את הלימודים בבית הספר למשפטים, והוא היה פּוֹלְגוֹרְקִינְט עליון מנוסה, שהיה מסוגל לירות ברקים למרחק

חמישה-עשר מטר. הוא הואשם בהתעללות מינית בילדים וברגע האחרון החליט שהוא לא מוכן לעמוד למשפט. לנורה ג'ורדן ירדה במדרגות בית המשפט כמו אקדוחן מהמערב הפרוע, זימנה שלשלאות מחלל האוויר וכבלה את ג'ורג' קולטר למדרכה. האירוע תועד והוקרן בכל ערוץ חדשות קיים. זה היה אפי. כל ילדה בשכבה שלי רצתה להיות לנורה כשתהיה גדולה. היא היתה חכמה, חזקה וישרה, היא לא פחדה משום דבר ולא היתה מוכנה לאכול חרא מאף אחד. לא היה לי ספק שאם פירס יילכד ויגיע לבית משפט, היא תשמיד אותו תוך שהיא מוודאת שזכויות האזרח שלו נשמרות בקפידה.

אני לא הייתי לנורה ג'ורדן ולא חשוב כמה רצייתי להיות. ידעתי שגם אם אצליח איכשהו לאתר את פירס, לא אוכל לכבול אותו בדרמטיות. גם לא אוכל לגרום לו לעשות שום דבר שהוא לא רוצה לעשות. אני אצטרך לשכנע אותו איכשהו שעדיף לו לבוא איתי.

שלפתי את הטלפון שלי, הורדתי את הקובץ עם החומר על פירס ופתחתי אותו. רוב האנשים צוברים בחייהם נתונים מזהים: תאריך לידה, מספר זהות, כתובת, מספר רישיון נהיגה, מקום עבודה, כל הדברים שקושרים אותם לחייהם ומקלים עלי לאתר אותם. שבעים וחמישה אחוז מהזמן, "להיעלם מהרדאר" מבחינתם זה להסתתר בבית של בן דוד שלהם. ותשעים אחוז מהזמן אמא שלהם יכולה ליצור איתם קשר בתוך כמה דקות גם אם היא טוענת אחרת.

בתיק של פירס מצאתי תאריך לידה, מקום לידה, מספר זהות, את שמות ההורים וכתובתם ואת ההשכלה שלו. בית ספר יסודי, חטיבת ביניים, תיכון, אוניברסיטת סטנפורד, תואר ראשון במדעי הנסתר בהנדסת חומרים, תואר משני בפילוסופיה, ממוצע 3.9 GPA. התקבל לתואר שני בהנדסת

חומרים, נשר אחרי חודשיים. כתובת מגורים נוכחית: לא ידועה. עבודה נוכחית: אין. פשוט מעולה.

תיק מעצרים. א-הא. אדם פירס נעצר שש פעמים בשישה-עשר החודשים האחרונים. הבחור היה עסוק. בואו נראה, שכרות בציבור, פגיעה ברכוש, התנגדות למעצר – איזו הפתעה – שוטטות... שוטטות? כנראה שהשוטר הזה היה ממש מעוצבן.

הלאה לפייסבוק. עברתי על חשבונות של עשרה אדם פירסים שונים. אף אחד מהם לא עשה רושם אמיתי. אבל זה לא הפתיע אותי, הוא בטח טיפוס מהסוג שפועל במדיה החברתית בפרצים קצרים, מבליח לרגע ונעלם. עברתי לטוויטר וחיפשתי את אדם פירס. חשבון הטוויטר שלו לא היה פעיל בארבעים ושמונה השעות האחרונות. הצטרפתי לעוקבים שלו ועברתי על התמונות. אדם על אופנוע. אדם בלי חולצה. אדם וכמה אופנוענים יפים מול חנות לציוד אופנועים. בתמונה נראה חלק מהשלט: – טב אופנועים. שמרתי את התמונה בטלפון.

פתחתי אפליקציית כתיבה והתחלתי להקליד את מה שידעתי על פירס.

יהיר. פחד סופני מחולצות טריקו או כל לבוש אחר שיסתיר את שרירי החזה שלו.

קטלני. לא יהסס להרוג. אם אכוון אליו אקדח, אני אגמור על הגריל. יש.

אוהב לשרוף דברים. כלשון המעטה. טוב לדעת, אבל לא ממש יועיל באיתור שלו.

אנטי-ממסדי. לא לכאן ולא לכאן.

המממ. עד כה, התוכנית הטובה ביותר תהיה לבנות הר של פחיות דלק וחומרי נפץ, לתלות עליו שלט "רכוש ממשלת

ארצות הברית" ולזרוק חולצת טריקו על הראש של פירס כשיבוא לפוצץ אותו. כן, זה בטוח יעבוד. ממש.

אוהב להיעצר. זה בטח גרם לו להרגיש קשוח. אדם פירס, המורד. אבל את הכלא עצמו הוא אהב פחות. המעצר הראשון שלו התרחש במקרה ביום ראשון, והוא נשאר כל הלילה בבית המעצר. בחמש הפעמים הבאות הוא שוחרר בערבות בתוך שעות מרגע המעצר.

מפורסם. זה עבד לטובתי וגם נגדי. העובדה שהוא מפורסם תקשה עליו להסתתר, אבל ברגע שיזהו אותו, המרכזייה של המשטרה תוצף שיחות והשוטרים יסתערו על פירס לפני שאספיק למצמץ. עם זאת מפורסם משמעותו גם הרבה דיווחים כוזבים. בעיקר אם השוטרים הציעו פרס על סיוע בלכידתו. אנשים יראו אותו כאן, שם, בכל מקום.

נאה. עם עיני שטן כתוספת.

עשיר.

עשיר. אדם פירס שחה בכסף. כשראיתי אותו הבוקר בטלוויזיה, הוא היה לבוש ז'קט מעצבים ונשען על אופנוע שנראה כמו משהו מתוך סרט מדע בדיוני ובטח עלה הרבה יותר מהמכונת שלי. הוא היה בן עשירים מפונק, ובני עשירים מפונקים לא מתמודדים היטב עם מחסור בכסף. הם עשויים לחיות כאחד העם לזמן קצר, אבל הם אוהבים את הצעצועים שלהם ואת מנעמי החיים. הבסיס לכל פעילות, פלילית או חוקית, הוא עבודה. אם לשפוט על פי העבר של אדם פירס, נראה שהוא שונא לעבוד. מישהו שחרר אותו בערבות. מאיפה הגיע הכסף?

המשכתי לעבור על הקובץ. לפירס היתה קרן נאמנות מבוססת תמריצים. הוא היה יכול למשוך ממנה כסף רק בזמן לימודי תואר שני בקולג' או לאחר סיום התואר. על פי הכתוב

בקובץ, המשפחה נישלה אותו. בהערה עם הסימון אס"מ – בטח ראשי התיבות של אוגוסטין סנוב מונטגומרי – היה כתוב, "המשפחה אישרה. הודגשה חשיבות התמריץ הכספי כאמצעי להחזיר אותו."

התקשרתי אל ברן. "השגת את הרישום הפלילי של פירס?" "קרח צף על מים?" היה בקול של ברן משהו מדוד, ובדרך כלל המשמעות של זה היתה שהוא עושה שישה דברים על מסכי המחשב שלו בזמן שאנחנו מדברים.

"מי שחרר אותו בערבות?"

"אחד החברים שלו מהקולג'. קורניליוס מדוקס הריסון." חתיכת שם. להורים של מישהו היו שאיפות גדולות. "אני שולח לך במייל את הכתובת שלו בבית," אמר ברן. "תוכלי למצוא אותו שם. לפי הצהרת המס שלו הוא אבא במשרה מלאה."

"תודה. אני אקפוץ לשם עכשיו."

"חכי רגע," אמר ברן בנימה שנשמעה קצת מנותקת. אוי.

"את יכולה לעבור בבית? אני צריך להראות לך משהו." "זה לא נשמע טוב."

"זה לא טוב," אמר ברן.

איך המצב יכול להידרדר יותר מזה?

מצאתי את ברן ב"בקתת הרשע", או במילים אחרות בחדר המחשבים שלנו. החדר היה מבודד אקוסטית ומצויד במזגן משלו ונמצא בקצה הצפוני של המחסן, היישר מאחורי המשרדים שלנו. הוא ניצב מטר וחצי מעל לרצפה, כמו בית על עמודים, כי ברן אהב שהכבלים רצים מתחתיו. נהגנו להתבדח שאם המחסן יוצף אי-פעם, כולנו נברח אל בקתת הרשע כדי

להישאר יבשים. מבחון זה נראה כמו בית זעיר נפרד בתוך החלל הגדול של המחסן, כולל עשר מדרגות. בהתחלה קראנו לו "בית הרשע", אבל עם השנים זה הפך איכשהו ל"בקתת הרשע".

עליתי במדרגות ודפקתי על הדלת.

"את יכולה להיכנס," קרא ברן.

נכנסתי וסגרתי את הדלת. האוויר היה קר בשלוש מעלות לפחות. ברן ישב בין ארבעה מסכים על מעמדים מסתובבים. שלושה מחשבים הבהבו באורות אדומים, לבנים וירוקים. העמדה של ליאון, שולחן קטן יותר עם שלושה מסכים שניצב מולו, היתה ריקה כרגע. הוא והבנות היו בבית הספר. ברן הסתובב אלי. בוהק המסך הגדול ביותר צבע את פניו הנאות בכחול. תמיד היה משהו קומי במראה הגוף הגדול שלו לצד המסכים. נדמה שהמקלדות והצגים קטנים עליו.

"מה מצאת?" שאלתי אותו.

"בזמן שדיברתי איתך הרצתי בדיקת רקע על הילד שהיה

מעורב בהצתה."

"גווין וולר."

ברן הנהן. "בדקתי את אילן היוחסין שלו."

בעולם שלנו, אילן היוחסין היה הכול. משפחות הקסם החזיקו בתאגידי ענק, ורוב הערים הגדולות חולקו לטריטוריות משפחתיות. היו משפחות שהשפעתן התפרשה על כמה גושי בניינים בלבד. אחרות שלטו בשכונות שלמות. שם המשפחה ואילן היוחסין שלך יכלו לפתוח עבורך דלתות או להביא עליך מוות. משפחה חשובה מספיק נקראה בית. בית מונטגומרי. בית פירס.

"אבא של גווין הוא תומס וולר. אמא שלו היא קלי וולר.

לאף אחד מהם אין קסם משמעותי." ברן השתק לרגע.

חיכיתי בסבלנות. ברן שמר מידע בשרשראות לוגיות. כששאלו אותו משהו הוא התחיל בתחילת השרשרת ושלף את המידע חוליה אחר חוליה עד שהגיע למידע הרלוונטי. אם הבית היה עולה באש, ברן היה מתחיל ומתאר איך הלך להביא את קופסת הגפרורים כדי להדליק את הנר שחולל את השריפה. לא היה טעם להאיץ בו. זה לא הצליח ורק האט את התהליך. הפרעות קטעו את רצף המחשבה של ברן. הוא היה חוזר למסלול בדרכו השיטתית, ולא הבין למה את קופצת במקום ומשתגעת מרוב תסכול על הזמן שזה לוקח לו.

"השם של קלי וולר לפני הנישואים היה לַנְסִי."

אוקיי.

"אבא שלה היה ויליאם לנסי."

אוקיי.

"אמא שלה היתה קרולינה רוגן."

אוקיי. רגע, מה? "רוגן? מבית רוגן?"

ברן הנהן. "רוגן המשוגע הוא בן דוד של קלי וולר. בן דוד

מדרגה שנייה של גווין."

הרגליים שלי החליטו שזה הרגע המתאים לשבות. צנחתי

על כיסא.

בשבעים השנה האחרונות, ארצות הברית לא הכריזה על שום מלחמה רשמית. עם זאת, היא היתה מעורבת בעימותים חמושים, בפעולות לשמירה על השלום ובפעילויות שיטור, שהיו מלחמות לכל דבר ועניין מלבד תגית השם המפחידה. הן התרחשו באירופה, במזרח התיכון ואז במה שכונה "מלחמות דרום אמריקה", שפרצו כשהגילוי של מחצבים עתירי קסם בבליז ערער את היציבות באזור. מקסיקו, שכבר לפני כן היתה מעצמה של קסם, פלשה לבליז הזעירה. הונדרוס, ניקרגואה וברזיל התאגדו כדי לעצור את הפלישה. ארצות הברית ואיחוד

השבטים הילידים הצטרפו לקואליציה האנטי־מקסיקנית, אף שהדקוטות, ויומינג ומונטנה היו ממש רחוקות מהגבול ואף שאיחוד השבטים הילידים התנגד בדרך כלל לכל החלטה מדינית של ארצות הברית. כולם שילמו מס שפתיים לחיילים האמיצים של בליז, אבל הסיבה האמיתית היתה ברורה: אף אחד לא רצה שמקסיקו, ענקית הקסם, תצבור עוד יותר כוח.

המלחמה היתה איומה. בסופו של דבר מקסיקו נסוגה מבליז, אבל השפעותיה של הפלישה ניכרו ברחבי דרום אמריקה. עימותים חמושים התלקחו ודעכו בחצי תריסר מדינות. רוגן המשוגע קנה את שמו בעימותים האלה. הכוחות שלו היו אדירים אפילו יחסית לעליון. אף אחד לא ידע למה בדיוק הוא מסוגל, אבל כולם הכירו את שמו. רוגן המשוגע. הקצב מְמֵרִיָּדָה. "ההוריקן".

הסיכוי שנצליח לתפוס את אדם פירס היה זעיר ממילא. אם רוגן המשוגע יחליט להתערב, זה יעיף אותנו לתחום הסיכוי השלילי.

"מה אנחנו יודעים על רוגן המשוגע?"

ברן הקיש על מקש במקלדת שלו. סרטון מגורען מילא את המסך. זכרתי שצפיתי בו לפני שנים, כשעדיין הייתי בתיכון. בזמנו הוא שעמם אותי, כי בשתי הדקות הראשונות לא קורה שום דבר, ולא המשכתי לצפות עד הסוף.

בחור צעיר עם שיער כהה ארוך למדי ועיניים בהירות, פניו מטושטשות בגלל איכות הסרטון, עמד במרכז כביש נטוש בן ארבעה נתיבים, מוצלל על רקע שמים מלאים עננים אפורים.

"...קלה תרחיף אותך," אמר קול נשי מדוד. "אל תדאג.

אנחנו יודעים שאתה מסוגל לזה."

"צילמו את זה איפשהו במקסיקו", אמר ברן. "רוב האנשים חושבים שזאת כנראה צ'טומל. בהמשך אפשר לראות לרגע את האוקיינוס."

התאמצתי לזכור משהו לגבי צ'טומל. עיר נמל בקצה יוקטן, מהצמתים המרכזיים של המסחר הבינלאומי המשגשג של מקסיקו. כלכלה פורחת. המקום סבל קשות במלחמה. "זאת היתה הרצת הניסיון שלו. בשלב הזה אפילו לא גייסו אותו עדיין. זה הסרטון היחיד שדלף לאינטרנט. הם דאגו שזה לא יקרה שוב."

הבחור משך בכתפיו. הוא היה חיוור וצעיר בעליל, צעיר יותר מברן. אולי האיכות הגרועה של הסרטון יצרה את הרושם הזה, אבל הוא נראה מפוחד. המצלמה התמקדה בפניו. עיניו הכחולות היו כל כך עצובות, כמעט אבלות, ומלאות עוצמה. "בן כמה הוא כאן?"

"זאת השנה האחרונה שלו בקולג'. הוא בן תשע-עשרה. הוא סיים את התיכון מוקדם ועשה תואר ראשון בשלוש שנים. הוא היה מבריק."

"הוא גם זכה במורים הכי טובים שכסף יכול לקנות." בית רוגן היה עשיר. לא ידעתי כמה בדיוק הם עוסקים, אבל רוגן המשוגע היה עליון דור רביעי.

"בסדר, מתחילים", אמר הקול הנשי. "תזכור, כל האזור פונה. יהיה נזק רק לרכוש. אל תפקפק בזה, קונור. אתה עושה את הדבר הנכון."

בטח. כנראה יצרו איתו קשר בזמן הלימודים בקולג', מישהו מהצבא עם הרבה פסים על הכותפות, ורוגן כנראה הקשיב, כי הם הטיסו אותו לצ'טומל לבדוק מה הוא יכול לעשות. רוגן התחיל ללכת לאורך הכביש, דמות יחידה בקפוצ'ון אפור שצעדה לאורך קו ההפרדה הצהוב בכיוון גורדי השחקים.

שלושים מטר. חמישים. רוגן המשיך ללכת. הוא כמעט הגיע לבניינים.

"באיזה מרחק הוא, קילומטר?" שאל קול גברי מחוץ למסך.

"הוא נותן לנו מרחק ביטחון," אמרה הדוברת הראשונה.

"כמה מרחק ביטחון הוא צריך?"

"כמה שהוא רוצה."

רוגן המשיך ללכת.

"הוא עדיין בטווח?" שאלה האישה.

"אני יכולה להרחיף אותו מכאן, המפקדת," אמרה אישה

שנייה בעלת קול גבוה יותר, "אבל אם הוא ימשיך להתרחק,

נצטרך להתקרב אליו."

הרחפת אדם בלי לגרום לו נזק פנימי חמור היתה ענף

מסוים מאוד של טֶלְקִינְטִיקָה. מרחיפים היו מבוקשים מאוד,

וברגע שהתברר שילד ניחן בסוג הזה של קסם, זה כל מה שהוא

עשה. טלקינט רגיל מסוגל להרים אדם או להשליך אותו, אבל

סביר להניח שהאדם הזה ימות עוד לפני הנחיתה.

רוגן עצר. הוא עבר את שני הבניינים הראשונים. משמאלו

היתמר מתחם מלבני גדול, עשוי אבן כהה בגובה שמונה

קומות. מימינו, מגדל לבן התנשא אל תוך השמים המעוננים.

"סוף-סוף," אמר קול הגבר.

רוגן בחן את מגדלי הזכוכית והאבן. הוא עמד ללא תנועה,

כאילו גודל המבנים מרתיע אותו.

רגעים חלפו וגררו אחריהם שיירה של דקות.

"נו כבר," רטן קול הגבר.

רוגן נשען לאחור. שערו הארוך, הכהה, התבדר ברוח.

"לך על זה," מלמלה האישה הראשונה.

הסרטון היטשטש לרגע. עצרתי את הנשימה.

שום דבר.

“נו?” שאל קול הגבר. “את אמרת לי שהוא איזה –
המגדל הלכן שמימין גלש הצדה כמו עץ כרות.
זה לא נראה אפשרי. אף אחד לא מסוגל לחתוך בניין
שלם.

סדקים נשלחו במעלה המגדל. משמאל, עננות קטנות של
אבק אפור פרצו מחלונות מתחם המשרדים. הבניין נותר על
כנו עוד שנייה אחת, ארוכה ומייסרת. ואז החזית הידלדלה
וקרסה. טונות של לבנים וטיח צללו כמו מפלי הניאגרה.
רעם הרעים כשאלפי טונות של אבן, פלדה ובטון קרסו אל
הרחוב.

אלוהים אדירים. הקרביים שלי היו לקרח. העוצמה הטהורה
הזאת. בן אדם לא אמור להכיל עוצמה כזאת.
מחוץ לפריים, אנשים צרחו. הם צעקו ללא מילים, רק
הצלילים הגולמיים, הראשוניים, של אימה אנושית טהורה.
המגדל קרס. עשן כבד, דחוס מערבולות גועשות של אבק
אפור ושחור, התנחשל כמו צונאמי משני הבניינים, ושני שצפי
העשן התנגשו במרכז הרחוב, ממש מעל רוגן המשוגע. במרחק
שני מטרים משני עבריו, גלי ההדף התנפצו וחזרו כלעומת
שבאו, כאילו נתקלו בחומה בלתי נראית. שברים והריסות
הומטרו על המחסום וניתזו בחזרה לרחוב. הוא עמד וסביבו
משפך של אוויר צלול ושלך.

שערו הכהה של רוגן התבדר ברוח. הוא הפנה את כפות
ידיו מעלה.

הסרטון היטשטש. מימין ומשמאל נסדקו וקרסו הבניינים
הצמודים להריסות: מגדל אדום ובית דירות חום. הקול היה
מחריש אוזניים.

“תעצרי אותו!” צרח האיש.

"אי-אפשר לעצור אותי", שאגה האישה הראשונה מעל רעם הבניינים הקורסים. "הוא לא יכול לשמוע אותנו או לראות אותנו! אנחנו חייבים לחכות עד שזה ייגמר!" כפות רגליו של רוגן המשוגע ניתקו מהקרקע. הוא התרומם חצי מטר מעל לרחוב.

"זאת לא אני", צרחה המרחיפה. "זאת לא אני, אני לא מצליחה להגיע אליו!" הסרטון היטשטש. המצלמה רעדה. משאית שחנתה משמאל התחילה להחליק לעברה.

"אלוהים אדירי...!" צרח קול גבר.

הסרטון נקטע באמצע המילה.

ברן ואני בהינו במסך החשוך. ישבתי שם, המומה, ולא ידעתי מה לעשות. יצא לי לראות הרבה עליונים בפעולה. בחיים שלי לא ראיתי מישהו שמסוגל לעשות דבר כזה. זה לא היה אנושי.

"אני חושב שכדאי שנשקול מחדש אם להיכנס לסיפור הזה", אמר ברן.

"מאוחר מדי", אמרתי. הקול שלי נשמע חסר הטעמה. "קיבלתי את העבודה."

המשכנו לבהות במסך.

"אנחנו לא יכולים לספר לאמא", אמרתי.

"לא, לא, כל כך לא." ברן סגר את הסרטון ומחק את היסטוריית הדפדפן.

"בגלל ליאון?" ניחשתי.

"א-הא. הוא אוהב לחטט, והוא יסגיר אותנו."

הסרטון נעלם, אבל לא החרדה שלי.

"איזה מין קסם זה היה?"

"רוב האנשים חושבים שהוא טלקינט לא אורגני."
"טלקינטים מזיזים דברים. הם לא חותכים בניינים
לשניים."

"הוא כן," אמר ברן.

"מה רוגן המשוגע עושה בימינו?" שאלתי.

"הוא עזב את הצבא לפני ארבע שנים ושמונה חודשים.
אף אחד לא ראה אותו מאז. לפי כל הסימנים, הוא לא יוצא
מהבית. המעריצים בפורומים של הבתים אומרים שהוא נפצע
קשה במלחמה ויצא מעוות לגמרי."
"בטח, והוא מחכה לאישה הנכונה שתבוא ותאהב אותו
כמו שהוא."

ברן חייך אלי חיוך קטן. לעליונים, כמו לכל אדם מפורסם,
היו מעריצים, בעיקר לעליונים צעירים, רווקים ונאים. זה
הוליד תת-תרבות שלמה באינסטגרם, בווייץ ובטמבלר. אפילו
היתה להם רשת חברתית משלהם – הֶרְלֵד. פרסמו שם בעיקר
תמונות של עליונים, יצירות כתובות ומצוירות של מעריצים,
לעתים קרובות בעלות אופי רומנטי, והשערות חסרות רסן על
מי יתחתן עם מי ואילו כוחות יהיו לילדים שלהם. כוחות קסם
עברו בדרך כלל מדור לדור, אבל כששולות מתחומי קסם
שונים התערבבו, תמיד היה סיכוי למשהו לא צפוי.

"הוא אוהב את בת הדודה שלו?" שאלתי.

"משפחת לנסי נישלה את קלי וולר כשהיא היתה בת

עשרים ושתיים."

וואו. אין עונש חמור יותר מאשר להיזרק מהמשפחה.
מניעת סיוע כלכלי היתה גרועה כשלעצמה, אבל כשנישלו
אותך נותקת גם מכל אנשי הקשר והקשרים של המשפחה.
היית מנודה. לא יכולת לפנות לידידי המשפחה וגם לא
לאויבים שלה. גם אלה וגם אלה לא היו בוטחים כך. הבתים

לא נישלו את בני הבית כמעט לעולם, גם לא כשפישלו בענק. אדם פירס רצח ככל הנראה מישהו ופצע אישה ושני ילדים, והבית שלו עשה מאמצים אדירים להחזיר אותו הביתה. בני הבית פשוט היו יקרי ערך מדי. משפחת לנסי לא היתה ענף מרכזי בבית רוגן, ובכל זאת.

"למה הם עשו דבר כזה?"

"אני לא יודע," אמר ברן. "אבל היא לא יצרה איתם קשר מאז, לא עם משפחת רוגן ולא עם משפחת לנסי. לפני שלוש שנים המאפייה שלה פשטה רגל."

רוגן השתחרר מהצבא כמעט שנתיים קודם לכן. "הוא לא עזר לה?"

ברן נד בראשו לשלילה. "היא ובעלה, תומס, לקחו משכנתא שנייה על הבית כדי לשלם על הלימודים של גווין. כבר שנתיים שהם בקושי שורדים כלכלית."

"כמה היא היתה צריכה כדי שהמאפייה לא תפשוט רגל?"
 "לפי המסמכים, שמונים ושבעה אלף דולר היו מכסים את כל החובות שלה."

שמונים ושבעה אלף דולר היו כסף קטן מבחינת רוגן המשוגע. הוא היה ראש הבית. קלי וולר המסכנה. כל החיים שלי ידעתי שההורים שלי אוהבים אותי ללא תנאי. כן, הם נתנו לי לסבול מן ההשלכות כשעשיתי שגיאות, אבל תמיד אהבו אותי. יכולתי לצאת למסע ירי ולרצוח עשרה אנשים, ואמא וסבתא שלי היו נחרדות, אבל נלחמות למעני עד הסוף המר. הן לא היו מבינות למה עשיתי את זה, אבל עדיין היו אוהבות אותי, משיגות לי את עורך הדין הכי טוב שיש ובוכות כשהיו מושיבים אותי בכיסא החשמלי. אילו אבא שלי עדיין היה בחיים, הוא היה עושה כמוהן. המשפחה של מיז וולר העיפה אותה לעזאזל ולא נקפה אצבע לעזור לה גם

כשמצבה היה נואש. זה היה טרגי וקשה מבחינתה, אבל מעורר מבחינתנו.

ניסחתי את השאלה שלי בזהירות. אני אצטרך את כרן איתי בחקירה הזאת. "מצאת איזשהו סימן שאומר שרוגן המשוגע גילה עניין במה שקורה לגוויין?"

"לא."

"גם מונטגומרי לא, אחרת זה היה מופיע בתיק. תשמע, הוא לא עזר לה כשהיא פשטה רגל, למרות שזה סכום זניח עבורו. ההצתה הזאת מסריחה עד השמים וכולם בורחים מזה הכי מהר שהם יכולים. אף אחד לא רוצה להיות חבר של אדם פירס כרגע, ובטח שלא לעזור לגוויין וולר. יכול להיות שנהיה בסדר."

ברן נאנח. "מה יקרה אם נחזור בנו?"

"מונטגומרי חקירות בינלאומיות ידרשו החזר מידי של ההלוואה שלנו. לא נוכל לעמוד בזה. הם יעקלו את כל הנכסים המקצועיים שלנו, כולל המחסן וכל ציוד שהצהרנו עליו כהוצאה מוכרת בדו"חות המס שלנו, וזה כולל את שתי המכוניות, כלי הנשק, הציוד המשרדי וכל דבר בחדר הזה."

"נהיה חסרי בית ובלי אגורה על התחת," סיכם ברן.

"כן, פחות או יותר."

הגבות של ברן התכווצו. הפנים שלו התקשחו, עיניו היו לפלדה ולרגע ראיתי רמז לגבר שבן הדוד שלי יהיה בעוד כמה שנים: שְׁלוֹ ונחוש, כמו אחד האבירים האלה בשריון מימי הביניים. "זה ממש דפוק."

"כן."

"את..."

"הסברתי את המצב שלנו. לא אכפת להם. הם לא רוצים להכעיס את בית פירס, ועל הנייר אנחנו נראים טוב, אז הם

נותנים לנו את העבודה בידיעה שניכשל. מבחינתם אנחנו
האפשרות הכי זולה."
"טוב, בואי נעשה את זה," אמר ברן. "בואי נמצא את פירס
ונדחוף להם אותו בגרון עד שהם ייחנקו."
כן. "תודה."
"תמיד." ברן חייך חיוך רחב. "אנחנו משפחה."

3

קורניליוס מדוקס הריסון גר ברויאל אוקס, וזה היה קצת מוזר. הייתי מצפה לכתובת בתוך הלופ.

שלושה כבישי טבעת מחלקים את יוסטון. הכביש הראשון, הקרוב ביותר למרכז העיר, כונה הלופ. בתוך הלופ נמצאו רובעי העסקים המרכזיים – מרכז העיר – והשכונות האופנתיות והיקרות כגון ריבר אוקס, יוניברסיטי טאון וחלק מבלאָייר. במרחק כשמונה קילומטרים מהלופ היתה הבלטוויי, הטבעת השנייה. חמישה־עשר קילומטרים ממנה השתרעה הטבעת השלישית, גרנד פרקוויי, שעדיין נמצאה בהקמה. שכונת רויאל אוקס נמצאה ממש מחוץ לבלטוויי, בצד המערבי של העיר.

יוסטון היתה עיר משונה. היתה לה נטייה לבלוע עיירות קטנות ולהפוך אותן לשכונות. לא היתה ליוסטון תוכנית בניין עיר, כך שמרכזי העסקים צמחו אורגנית במקומות שהיה בהם צורך, בין שכונות המגורים. מרבית העיר היתה מחולקת בין בתי הקסם. על האדם הממוצע זה כמעט לא השפיע. בני הבתים התעניינו בעיקר בבני בתים אחרים. אנחנו, כל השאר, היינו דגים קטנים מדי.

בית הריסון לא היה גדול או רב עוצמה דיו לכבוש לעצמו שטח, אבל הם היו אמידים מאוד. קורניליוס הריסון היה הבן השני של רופרט ומרתה הריסון. אחותו ואחיו הגדולים ירשו ככל הנראה את הנהגת המשפחה. אחותו גרה ביוניברסיטי טאון, ואחיו גר קרוב להורים בריבר אוקס, אבל קורניליוס עבר אל מחוץ לבלטוויי. לא שהוא חי חיי עוני, חשבתי לעצמי בעודי נוסעת לאורך הרחוב. בתי ענק התרווחו על מגרשים נדיבים, עטורים גנים מעוצבים, לצד מגרש גולף מטופח. המולת העיר לא נשמעה כאן. באותה מידה זה היה יכול להיות אתר נופש במרחק קילומטרים מכל מרכז עירוני. האחוזה הקטנה ביותר כאן בטח שווה לפחות שני מיליון דולר. טוב להיות עשיר.

הג'י-פי-אס שלי צפצף. עצרתי בחזית אחוזה רחבת ידיים. זה היה בית בן שתי קומות עם גג רעפי חרס, שנראה כמו תפאורה בסרט: הקירות היו נקיים לחלוטין, לא היה שום לכלוך על מדרגות האבן הצהובות, והצמחייה משני עברי שביל הגישה נגזמה בדקדקנות ששמורה בדרך כלל לעצי בונסאי. חניתי על שביל הגישה, ניגשתי לדלת, שלפתי תעודה מזהה וצלצלתי בפעמון.

כעבור כמה שניות הדלת נפתחה וגבר נמוך ומסודר בשנות העשרים המאוחרות לחייו בחן אותי בעיניים כחולות רציניות. היה לו שיער בלונדיני כהה וקצר, הוא היה מגולח למשעי ועל פניו היתה הבעה של היסח דעת קל, כאילו קטעתי את רצף המחשבה שלו כשהיה שקוע במשהו מופשט לגמרי וכעת התאמץ להיזכר מה זה היה.

חייכתי וניסיתי להקרין מהימנות לא מאיימת. "מר

הריסון?"

"כן?"

הושטתי לו את התעודה שלי. השם שלי לבדו לא היה מועיל לי הרבה, אז החלטתי לשלוף את הנשק הכי גדול שלי. "שמי נבדה ביילור. אני עוכדת בשביל מונטגומרי חקירות בינלאומיות. בית פירס שכר אותי למצוא את אדם פירס."

קורניליוס הריסון העווה את פרצופו והחזיר לי את התעודה.

"אפשר לשאול אותך כמה שאלות?"

הוא משך בכתפיו. "בטח. בואי, תיכנסי."

נכנסתי בעקבותיו אל מבואה גדולה. רצפת שיש משובצת פסיפס בהקה מפוליש. גרם מדרגות גדול התעקל משמאל והוביל לקומה העליונה, תחום במעקה פיתוחי ברזל מעוטר. קורניליוס פנה אלי. "מבואה, ספרייה או מטבח?"

"מטבח, בבקשה." אנשים הרגישו בדרך כלל רגועים כמטבח שלהם, וככל שקורניליוס יהיה נינוח יותר, ככה אוכל להוציא ממנו יותר מידע.

חצינו את חדר האוכל הרשמי ונכנסנו למטבח גדול עם ארונות מעץ דובדבן ושיש גרניט אפור. המטבח נפתח אל חדר משפחה שטוף שמש. עפרונות צבעוניים ודפי צביעה עם איורי תרנגולים בעלי זנבות גדולים היו פזורים על שולחן ארוחת הבוקר ליד החלון. התרנגולים נצבעו בכל צבעי הקשת.

קורניליוס אסף את הדפים לערימה מסודרת והניח אותם

בצד. "משהו לשותות?"

"תודה, לא." מהר מאוד את לומדת לא לאכול או לשתות

בבית של משתמש בקסם שאת לא מכירה. ממש לא התחשק לי להצמיח נוצות או להפוך לעז.

התיישבנו אל שולחן ארוחת הבוקר. הנחתי את מכשיר

ההקלטה הדיגיטלי על השולחן, לחצתי על כפתור ההקלטה

ואמרתי, "יום חמישי, עשרים וארבעה באוקטובר, ריאיון עם קורנליוס הריסון."

קורנליוס בחן אותי. היו לו עיניים חכמות ורגועות ומבט עוקצני. ניסיתי להתמקד.

"לפרוטוקול," הוא אמר, "אני לא באמת רוצה לענות על השאלות שלך, אבל כבר יצא לי לריב עם כריסטינה פירס ואין לי שום חשק לחזור על החוויה."

חיכיתי שהקסם שלי יעשה את שלו. שום דבר לא קרה. קורנליוס דיבר אמת. הוא ממש לא השתגע על אמא של אדם פירס. צינתי לעצמי לזכור את זה למקרה שהמידע יועיל לי בהמשך.

"כמה זמן אתה מכיר את אדם?"

"מאז שהיינו ילדים קטנים מאוד," אמר קורנליוס. "מגיל ארבע־חמש."

אמת. "אתה חבר שלו?"

קורנליוס צחק בשקט, קול יבש ונטול הומור. "את בת לבית פירס?"

"לא," אמרתי.

"עובדת בשבילם, אם ככה?"

"כן," אמרתי.

"כפו עלייך את המשימה הזאת?"

"כן. איך ידעת?"

קורנליוס חייך. "כי אף אדם שפוי בדעתו לא ירדוף אחרי אדם אם יש לו ברירה אחרת. וכי ככה בית פירס עובד. הם משתמשים במקל ובגזר בו זמנית. את עובדת בשבילם, ואני מניח שבשלב כלשהו ישלמו לך על זה. גם אני עבדתי בשבילם, אבל לא שילמו לי שום דבר. להפך. אמא שלי וכריסטינה פירס למדו יחד בקולג'. בשלב מסוים הוחלט שאדם צריך בן

לוויה." הוא החדיר בשתי המלים האלה אוקיינוס של לעג.
"נידבו אותי למשימה. אף אחד לא שאל אותי או את אדם אם
ההסדר מוצא חן בעינינו."

"והוא מצא חן בעיניך?"

קורניליוס רכן קדימה קלות ואמר בהגייה ברורה ומדויקת,
"לא."

אמת. "למה לא?"

"כי הטילו עלי להשגיח על אדם למרות שהיינו בערך באותו
גיל. הייתי כמו החברה המכוערת שגורמת לאישה להיראות טוב
יותר במסיבה: עם פחות עוצמה, פחות כסף, פחות חשיבות.
כשאדם הסתבך, אני הייתי אמור להתערב ולקחת אחריות על
המעשה. רק שאדם נהנה להתרברב בדברים כאלה. אם הוא
שבר משהו, הוא היה מבהיר שהוא עשה את זה כאילו זאת
סיבה לגאווה. בכל מקרה, אני ספגתי את עיקר העונש, כי
'לא הצלחתי לעזור לו לקבל את ההחלטות הנכונות.' ההסדר
הזה נמשך עד הקולג', שם דרכינו נפרדו סופית. אני לא רואה
באדם חבר. הוא בסך הכול מישהו שהכרתי פעם."
"ובכל זאת שילמת עליו ערבות שש פעמים."

קורניליוס נאנח. "אחרי הקולג' עשיתי כמה צעדים להרחיק
את עצמי מהמשפחה שלי. אני אוהב אותם, אבל יש להם
נטייה לנצל אותי, והחלטתי שאני לא אוהב שמנצלים אותי.
כשסבא שלי מת הוא הוריש לי קצת כסף, והשתמשתי בו
כדי לקנות את הבית הזה. מבחינת אחותי זה היה נחשב לעוד
מעון, אחד מבין כמה. מבחינתי ומבחינת אשתי זה הבית. לא
סביר שיהיה לנו בית אחר מלבדו, ואנחנו מתכננים להוריש
אותו לילדים שלנו."

מהקול שלו היה ברור שהוא גאה בזה. במושגים שלו הבית
בוודאי נחשב צנוע. בעיני זה היה ארמון. הכול יחסי.

"נקטתי צעדים שאפשרו לי עצמאות יחסית מהמשפחה שלי," הוא המשיך. "אבל כשאדם נעצר בפעם הראשונה, אמא שלו נמצאה בעמדה שאפשרה לה להשפיע על המשך התעסוקה של אשתי. העבירו לי את הכסף הדרוש והתבקשתי לשחרר אותו בערכות."

"למה לטרוח? למה בית פירס לא שחרר אותו בעצמו?"
 "כי הוא התנכר להם פומבית." קורניליוס עיקם את האף.
 "תדמית הילד הרע שלו היתה נפגעת באופן בלתי הפיך אם היה מתפרסם שאמא'לה ואבא'לה מימנו את השחרור שלו ממעצר."

"אבל לקבל אותו ממך, 'בן הלוויה' מהילדות, היה בסדר."
 קורניליוס הנהן.

זה התחיל להיראות כמו מבוי סתום.
 הבזק תנועה על המדרגות גרם לי להסתובב. חתול הימלאיה בצבעי קרם ושוקולד ירד בריצה במדרגות, ואחריו דביבונה וחמוס לבן.

"תסלחי לי רגע," אמר קורניליוס.
 שלושת בעלי החיים רצו אל מרגלותיו, התיישבו ונשאו אליו מבט.

"אני מבין שמתילדה התעוררה."
 שלושה ראשים הנהנו יחד.

קורניליוס קם, הוציא מהמקרר כוס ילדים עם מכסה אדום וקש ושטף אותה מתחת לברז. הדביבונה התרוממה על רגליה האחוריות. קורניליוס הושיט לה את הכוס.

"קחי אליה את המיץ ותשעשעי אותה עד שאני אעלה."
 הדביבונה לקחה את הכוס בכפותיה הכהות ועלתה בריצה במדרגות על רגליה האחוריות. החתול והחמוס עלו בעקבותיה.

"אתה קוסם חיות." קוסמים מהסוג הזה היו נדירים כל כך, שעד כה יצא לי לפגוש רק אחד.

"כן. אני לא עליון, אז את לא צריכה לחשוש שאני אזמן להקת זאבי בר שתקרע אותך לגזרים."
"למה שטפת את הכוס?"

"כי אם אני לא אשטוף אותה, אדווינה תעשה את זה במקומי. יש לה אינסטינקט כזה, זה חזק ממנה. לרוע המזל, היא לא מסוגלת להבחין בין מים מהכיור למים מהאסלה, כי לשניהם יש ריח נקי מבחינתה. סיימנו כאן?"

"רק כמה שאלות בסיסיות. אתה יודע איפה אדם פירס?"
"לא."

אמת. "יש לך דרך ליצור איתו קשר?"
"לא."

אמת.

"יש לו חברים או מכרים שהוא שומר איתם על קשר?"
"לא מחייני הישנים. אני הקשר היחיד שלו לתקופה ההיא. הוא היה פופולרי – וזה לא מפתיע, הוא היה נאה ועשיר – אבל לא יצר אף חברות שהחזיקה לאורך זמן."

"יש לך מידע כלשהו שיכול לעזור לי למצוא אותו?"
"מידע עובדתי ישיר, לא. אבל אני יכול לומר לך שכריסטינה לעולם לא תרשה שילד הזהב שלה יסבול שום חוסר נוחות. היא תומכת בו איכשהו, זה בטוח. אני מציע שתעקבי אחרי הכסף."

"סוף הריאיון." כיביתי את מכשיר ההקלטה ושלפתי כרטיס ביקור. "המון תודה, מר הריסון. אם יצא לך במקרה לדבר עם אדם פירס, מסור לו בבקשה את המספר שלי. הוא רצח שוטר, לכאורה. המשפחה שלו חוששת לשלומי ואני הסיכוי הכי טוב שלו לצאת מהבלגן הזה."

"את לא מתכוונת לשאול אותי אם אני חושב שהוא עשה את זה?" שאל קורניליוס.

"בכנות, לא אכפת לי. לא שכרו אותי בשביל להוכיח שהוא חף מפשע. אני רק צריכה להחזיר אותו הביתה בריא ושלם." "בסדר." הוא ליווה אותי לדלת, פתח אותה ואז היסס. "מיזו ביילור, אם תדברי עם בית פירס, הם יטענו שאדם היה נער למופת עד הלימודים בקולג', ושם נכנסו לו כל הרעיונות המהפכניים האלה לראש. הם הצליחו לשכנע בזה את רוב האנשים."

הוא כחכח בגרונו. "בית הספר היסודי שלנו נמצא פחות מחמישה רחובות מהבית שלי. מאז כיתה ג' הרשו לנו לחזור הביתה ברגל, ושומרי הראש שלנו עקבו אחרינו ממרחק דיסקרטי. היתה שם חנות מכולת, ובדרך הביתה נכנסנו אליה. בשלוש הפעמים הראשונות, אדם גנב מהחנות. לא משהו רציני, חטיף, שתייה. הוא לא הסתיר את מה שעשה. הוא פשוט לקח את מה שרצה ויצא מהחנות כאילו הוא גאה בזה. בפעם הרביעית, קרוב משפחה של הבעלים תפס את היד שלו ולקח ממנו את החטיף. אדם שרף אותו. הוא שרף אותו בצורה חמורה כל כך, שעד ששומר הראש הגיע לשם, הפנים של האיש העלו שלפוחיות. אני עדיין זוכר את הריח. צחנה מחרידה של בשר אנושי מתבשל. בית פירס ניסה לטעון שאדם היה ילד מבועת שהגיב אינסטינקטיבית, מרוב פחד. הם נתנו למשפחה מספיק כסף לטאטא את כל הסיפור מתחת לשטיח. אבל אני הייתי שם, וראיתי את ההבעה שלו. אדם לא פחד. הוא רתח מכעס. הוא העניש את האיש שהעז למנוע ממנו לגנוב."

קורניליוס רכן לעברי קלות בעיניים רציניות. "הוא היה שורף את האיש הזה למוות בגלל חטיף. אדם לוקח מה שהוא

רוצה, ואם תגידי לו לא, הוא יפגע בך. זה האדם שמולו את מתמודדת. אני לא אומר לך בהצלחה, אבל תשמרי על עצמך.”

עד שיצאתי מהארמון הצנוע של קורניליוס, השמש כבר ירדה קרוב לאופק. ישבתי זמן־מה במכונית שלי וגלשתי בטלפון. לא היו לי שום הודעות נכנסות, אבל חיפוש של עסקים הקשורים לאופנועים בתחומי העיר יוסטון הוביל אותי אל גוסטב ציוד אופנועים. תמונת העסק הזכירה מאוד את הרקע בתמונה של פירס בטוויטר. המקום נמצא בצד השני של העיר. עד שאגיע לשם כבר יהיה כמעט חשוך.

בואו נראה מה עוד נמצא בסביבה... סוס הפלדה בר וגריל מצד אחד של החנות, העכסן אמנות קעקועים מהצד האחר. אילו היה לאופנועים קניון, זה מה שהיה בו. סביר להניח שהחנות של גוסטב תהיה פתוחה גם אחרי רדת החשיכה, ושיהיה שם זרם קבוע של לקוחות ומבקרים שקפצו להתרועע. אם אלך לשם עכשיו, יהיה שם קהל. כולם יכירו זה את זה, ואני אהיה האדם מבחוץ שמבקש מהם להלשין על מישהו שהם רואים בו חבר. אני אוכל לדבר עם החבר'ה האלה אחד על אחד במקומות העבודה שלהם בשעות היום, והם יהיו אדיבים ורגועים. אבל דברי עם כולם יחד אחרי ששתו כמה בירות, והמאצ'ואיזם הקבוצתי ייכנס לפעולה. הם יחפשו צרות, ואם הצרות ילכשו את דמותה של בחורה צעירה עם שאלות לא נוחות, החבר'ה האלה יעשו את שלהם. במקרה הכי טוב הם ישרקו ויעשו שרירים ויבריחו אותי משם. במקרה הגרוע, מישהו ייפגע. וזה היה מיותר לגמרי. אני אוכל לדבר עם הבעלים גם מחר, מוקדם בבוקר, כשכולם פיכחים התנעתי ונסעתי הביתה. אדם פירס הצליח להישאר חופשי

עשרים וארבע שעות. הוא יצטרך להמשיך להימלט מהחוק עד הבוקר.

התנועה היתה איומה. בניגוד למזג האוויר ולשוק ההון, הפקקים המפורסמים של יוסטון היו מהימנים במאה אחוז – הם מעולם לא שכחו להופיע ולחסום את הכבישים. זחלתי בתנועה הכבדה, מתחמקת מנהגים שהסתערו אל קיר המכוניות הרציף למראה בעודם מחליפים נתיבים, וחשבת על אדם פירס. הוא לא הסגיר את עצמו. בטוויטר לא היה שום דבר. ברן חרש את האינטרנט וחיפש כל רמז לגביו או לגבי גווין וולר, וברן היה מעולה בזה. עד כה הוא לא מצא דבר.

למה הם הציתו את הבנק? ניסיון שוד כושל? זאת לא היתה הצהרה פוליטית, אחרת אדם כבר היה דואג להבהיר אותה. "הלאה המשעבדים" או משהו בסגנון. האם זה היה מעשה קונדס של שיכורים שיצא מכלל שליטה? מה היה החלק של גווין בכל הסיפור? באמת קיוויתי שהילד יצא מזה בחיים, אם לא למענו, אז למען אמא שלו. מהרישומים הכספיים של קלי וולר התגבשה תמונת חיים של הקרבה למען הילדים שלה. יהיו אשר יהיו החטאים של גווין, אדם פירס היה מבוגר ממנו בעשר שנים כמעט. הוא היה המנהיג.

איך לעזאזל אשכנע את פירס לחזור איתי? ג'ון רטגר ממש לא היה עליון, ואפילו הוא לא התקשה לזרוק אותי על קיר. כמה חבל שלא ידעתי לנשוף אש. לא, רגע, גם זה לא היה עוזר לי. כמה חבל שלא ידעתי לנשוף קרח? תיאורטית, לכמות הקרח שאפשר לנשוף יש גבול די ברור. הגוף האנושי מכיל רק כך וכך מים. אילו הייתי מסוגלת לזמן שלשלאות, לעומת זאת... סביר להניח שפירס היה מתיך אותן. האם הוא היה נכוה ממתכת שהוא עצמו התיך?

דמותו של רוגן המשוגע צצה בראשי. היה משהו בעיניים

הכחולות הללו שננעצו במצלמה. לא בדיוק עצב, אלא מין מודעות עצמית, מודגשת בחיוך מריר מעט. כמעט כאילו הוא יודע שהוא הוריקן אנושי ומצטער על זה, אבל לא עומד לחרול. סביר להניח שסתם הגזמתי בפרשנויות. איך השתלטו עליו בצבא בכלל? ידעתי ממקור ראשון איזה נזק גורמת המלחמה לאנשים. אם עליון מתחרפן, מאות חיילים ייהרגו. עד שחניתי סוף-סוף מול המחסן, כעבור ארבעים וחמש דקות ארוכות, כבר נמאס לי לגמרי מסימני שאלה ומחשיבה במעגלים. והייתי ממש רעבה. ברגע שנכנסתי לפרוזדור אפף אותי ריח מאפים טריים, רוטב ברביקיו ובשר מתובל. קינמון, שום, כמוז... יאמממ. חלצתי נעליים והנחתי לריח להוביל אותי למטבח. על אי המטבח חיכו לי פתק ושתי צלחות של בשר חזיר מפורק בלחמנייה. בפתק היה כתוב, "נבדה, הלכתי לישון מוקדם. זה בשבילך, ובבקשה קחי צלחת לסבתא שלך אחרת היא שוב תשכח לאכול."

אמא שלי הלכה לישון מוקדם כשהתגעגע לאבא ולא רצתה שנראה אותה בוכה. הבנתי אותה. עברו חמש שנים מאז שאבא נפטר, וגם אני המשכתי להתגעגע אליו. כשעצמתי עיניים יכולתי לדמיין אותו מחטט במזווה ומתלונן שמישהו אכל את הסטייק ששמר לעצמו ועכשיו הוא ייאלץ לאכול שלא כדרך הטבע דברים כמו סלט וקרוטונים. אמא תמיד היתה הקשוחה במשפחה. כשאבא היה בסביבה, היא צחקה הרבה. היא עדיין צחקה. אבל פחות.

זללתי את האוכל שעל הצלחת שלי, שטפתי אותה, הכנסתי למדיח ולקחתי את הצלחת השנייה וכוס תה קר לחלק האחורי של המחסן. מעבר לקיר המרכזי לא נשאר זכר לחלל המגורים שלנו. כאן היה המוסך: רצפת בטון מוחלק כהה ומבריקה, כלי עבודה על הקירות ורכבים משוריינים רובצים באפלולית, כמה

מהם עם רובים קטנים ואחרים עם צריחים כמו של טנקים, ומעל כל זה הריח של סבתא: דלק, גריז ואבק שריפה. רכב זחלי משוריין בגודל בינוני ניצב במרכז החלל, מאור באור זרקורים. מתחתיו בצבצו רגליים רזות בג'ינס. סבתא פרידה. מימין התפרקה ארבלה על שלד האמר מכוסה ברזנט ירוק כהה. גם אני גדלתי בדיוק ככה. כשהייתי מגיעה הביתה אחרי הלימודים, אמא ואבא עדיין לא היו בבית, אז הייתי לוקחת משהו לאכול והולכת למוסך של סבתא. יכולת לספר לסבתא כל דבר. היא אמרה שכלי הרכב מדברים אליה אם היא מאפשרת להם. גם ילדים עשו את זה. היא לא שפטה אותך, וגם אם קיללת או הודית שעשית משהו ממש מטומטם, היא מעולם לא סיפרה לאבא ואמא. כאן פרקתי את כל הפחדים והדאגות שלי. אחרי הגיע תורם של ברן וקטלינה, ואז של ארבלה וליאון. כיום כולנו עסוקים, אז יוצא לנו לפרוק פחות, אבל לפחות פעם בשבוע אחד מאיתנו מבלה כאן עם סבתא, שופך את הלב ומנופף באגרופים זועמים.

"ארוחת ערב!" קראתי.

ארבלה נסוגה עוד קצת במעלה הברזנט. היא נראתה עגמומית. משהו קרה בבית הספר.

סבתא יצאה מתחת לרכב והתיישבה. "אוכל. כן. רעבה." נתתי לה את הצלחת והחוויתי בראשי אל הרכב. "איך קוראים לוי?"

"תיאגו." סבתא נגעה במתכת. העיניים שלה התערפלו לרגע – הקסם שלה יצר קשר עם המנוע של תיאגו. "דגם זאבן. נראה לי כמו תיאגו."

קוסמים מכניים כמו סבתא שלי היו נדירים. כמה מהם ייצרו כלי נשק, אחרים עבדו בתחום ההנדסה האזרחית, אבל לכולם היה קשר קסם עם דברים עשויים מתכת ובעלי חלקים

זזים. אצל סבתא פרידה אלה היו דברים משוריינים בעלי יכולת תנועה. לא משנה אם הם התגלגלו, זחלו או צפו. היא חיה ונשמה את רטט המנועים ואת ניחוח העשן של כלי הנשק. טנקים, תותחים מתנייעים, נגמ"שים, היא אהבה את כולם. למרבה המזל, לרבים מהבתים היו כוחות אבטחה פרטיים, דבר שהבטיח זרם קבוע של לקוחות.

"אמא שלך בסדר?" שאלה סבתא. "היה לה מצב רוח מחורבן קודם."

"היא בסדר," אמרתי לה. "היא פשוט מתגעגעת לאבא. יש לי שאלה בשבילך."

"קדימה," אמרה סבתא.

"איך שולטים בקוסמים בצבא? אם אחד מהם מתחרפן, הוא לא יחסל את כל היחידה שלו?"

"שוקרים," אמרה סבתא פרידה. "קוראים להם גם ויברטורים, זמזמים, מקפיצי קלמארי."

"מקפיצי קלמארי?"

"קלאמרי זה כינוי לטירון בצי," אמרה סבתא. "הצי היה הראשון שהשתמש בשוקרים, כי מהר מאוד התברר שקוסמים וספינות לא תמיד הולכים טוב ביחד."

זה הגיוני. אם אתה מצית את הספינה או מזמן נחיל זכוכים ארסיים, אין לאן לברוח.

"זה התקן שמשתילים בזרועות. מבחוץ לא רואים שום דבר, אבל הוא מאפשר לך לחשמל כל אדם עם כוחות קסם. כואב רצח, אבל למי שאת תופסת זה כואב אפילו יותר. חתיכת התקן נבזי. כבר הרג אנשים."

"אנשים שחושמלו?" תהיתי אם רוגן המשוגע חושמל אי-פעם... בסדר, אני חייבת להפסיק עם האובססיה לעיניים האלה. הייתי בכיתה י' כשהסרטון ההוא צולם. הוא בטח כבר

בכלל לא נראה ככה. והוא בהחלט לא הבחור בן התשע-עשרה ההוא. הוא עבר שש שנים של מלחמה. המלחמה טוחנת אנשים ויורקת את השאריות. אם אני אמשיך בצורה כזאת, אני אמצא את עצמי חורשת את הרלד בחיפוש אחרי ספרות מעריצים על רוגן המשוגע. עשינו אהבה בעוד העיר קורסת סביבנו, ממטירה בטון בגושים של ייאוש... כן, בטח.

סבתא הנהנה. "גם אנשים שחושמלו וגם אלה שחשמלו אותם. השוק החשמלי עובד בשני הכיוונים. את מטעינה אותו בקסם שלך, וכשאת יוצרת מגע הוא פוגע באיש האחר. הוא שואב ממך לא מעט. אם הוא לוקח יותר מדי קסם, הגוף שלך קורס וזהו. כיבוי אורות. בדור הראשון של הניסויים היו יותר משלושים אחוזי תמותה. עד שפנלופי התגייסה כבר שיפרו אותם מאוד. לא היית מאמינה איזה דברים יש להם כיום. אני מכירה מישהו שיכול להשתיל לך כזה."

זה לא הפתיע אותי. "זה לא חוקי?"

"מאוד לא." סבתא גיחכה. "וגם יכול להרוג אותך. רוצה

כזה?"

"לא, תודה."

"את בטוחה?" סבתא קרצה אל ארכלה. "כבר לא תצטרכי

טייזר."

"לא, זה בסדר. וחוזן מזה, התוכנית היא להימנע מלכתחילה

ממצבים שיחייבו אותי להשתמש בטייזר."

"א-הא."

"לדוגמה, היתה לי אפשרות לחקור בעלים של חנות

ציוד אופנוענים מאוחר בלילה, ובמקום זה החלטתי לחזור

הביתה."

סבתא פרידה הניחה את הצלחת ולקחה ידית כוח באורך

מטר וחצי ששימשה אותה כדי לפרק זחלים של כלי רכב.

"אני לא מבינה אותך, נבה. את בת עשרים וחמש. איפה רוח ההרפתקנות שלך? בגילך כבר עברתי חצי עולם. את כל כך... שקולה."

ארבלה זקפה אוזניים. היא הריחה דם במים. הייתי חייבת לשים לזה קץ כאן ועכשיו, אחרת לעולם לא יהיה סוף להקנטות. זאת אשר מפגינה חולשה בפני בני נוער תסכול הצקות עד סוף ימיה. עובדת חיים.

"יש לי משפחה שלמה של מוזרים. מישהי חייבת להיות השקולה כדי שכולכם תוכלו להמשיך להתפרע בלי שום שיקול דעת."

"את חייבת לחיות קצת." סבתא הרכיבה את ידית הכוח על ראש אחד הברגים ברכב. "תצאי עם ילד רע. תלכי מכות. תדפקי את הראש. משהו!"

היא ניסתה לגרום לי להרגיש אשמה. לרוע מזלה של סבתא, גדלתי עם ארבעה אחים קטנים. לפעמים אשמה היתה הדרך היחידה לגרום לאנשים לנקות משהו בבית שלנו. "סבתא, למה את לא סורגת?"

"מה?"

"למה את לא סורגת? כל הסבתות סורגות."

סבתא נשענה על ידית הכוח. הזחל ניתק וצנח על הרצפה בקול צלצול רם. סבתא לטשה בי עיניים כחולות גדולות. "את רוצה שאני אסרוג?"
ארבלה גיחכה.

"אם תחפשי 'סבתא' במילון, תמצאי זקנה קטנה עם שתי מסרגות וכדור צמר." העמדתי פנים שאני מערבבת ספגטי דמיוני בשני מקלות אכילה. "לפעמים אני יושבת וחושבת לעצמי, אילו רק סבתא שלי היתה סורגת לי כובע או צעיף..."

"אנחנו גרים בטקסס!" סבתא ניגבה את הידיים בסמרטוט.
"את תחטפי מכת חום."
"אז בובה סרוגה. הייתי יכולה לחבק אותה בלילות."
נאנחתי אנחה כבדה. "נו, כנראה שזה כבר לא יקרה."
ארבלה צחקקה. סבתא הצביעה עליה בידית הכוח. "שקט
שם."
חייכתי אליהן חיוך מתוק. "טוב, זותי. תעשו חיים. אני
צריכה לקום לעבודה מחר."

4

החנות גוסטב ציוד אופנועים שכנה במבנה פלדה מלבני בנוי קירות מתכת גליים. אורכו היה שישים על מאתיים וארבעים מטר בדיוק. חברת אולימפיה מבני פלדה ייצרה אותו, והוא נשלח למקום והורכב שם לפני ארבע שנים ושבעה חודשים. ברן שלף בשבילי את רישיונות הבנייה.

אתמול בלילה, לפני שהלכתי לישון, הקדשתי כמה שעות לקריאת הקובץ על אדם פירס וכל מה שברן הצליח להעלות בחפירות שערך במהלך היום. קראתי עדויות שמסרו ההורים של אדם פירס והמורים שלו, כתבות מהצהובונים, רכילות מהימנה בהרלד ואת המעט שהיה לחברים של אדם מהקולג' לומר עליו. קראתי את הנאומים שלו. אדם אהב לשאת נאומים, בעיקר מאז שעשה אצבע משולשת למשפחה שלו, והמסר לא היה בדיוק אנרכיה אלא יותר חוק הג'ונגל. אם אתה יכול לקחת את מה שאתה רוצה, זכותך לעשות את זה, והממשל ורשויות החוק לא אמורים להיות מסוגלים למנוע את זה ממך כי אין להם זכות קיום. הוא הרבה לפזר מונחים כגון "חירות שלילית" ולצטט את הובס.

הסיבה היחידה לכך שידעתי על הובס היתה שהחוג הראשי

שלי חייב אותי ללמוד כמה קורסים במדע המדינה. הובס היה פילוסוף אנגלי בן המאה השבע-עשרה, והוא מוכר בעיקר בזכות האמונה שלו בכך שללא קהילה פוליטית, "האדם חי חיי בדידות, חיים דלים, מאוסים, בהמיים וקצרים."* אדם מצא אצל הובס מסר אחר: "בן חורין הוא האיש, שבאותם דברים שחוסנו ושכלו מאפשרים לו לעשותם, אינו מנוע מלעשות מה שרצונו לעשות."** הוא חזר על כך בשלוש הזדמנויות לפחות. אדם הרגיש שכאשר החברה אינה מניחה לו לעשות כל מה שהוא רוצה, היא מגבילה את החופש שלו. למרבה הצער, אם מה שרצה לעשות היה להצית אנשים לא היה לו מזל. שאר האנושות לא הסכימה לזה.

עכשיו ידעתי על אדם פירס יותר משרציתי אי-פעם לדעת. הוא היה חכם, לפעמים אכזרי, והשתעמם בקלות. הוא לא יבטח בי ולא משנה מה אעשה. האפשרות להתיידד איתו לא עלתה על הדעת. אם אנסה לנהוג בכנות וכישר, זה יצחיק אותו; אם אני אנסה לפנות אליו בהיגיון, הוא יפקד. הסיכוי היחיד היה להיות מעניינת. לא תהיה לי ברירה אלא ללכוד את תשומת לבו ולשמר את העניין שלו בי.

התצלום שלו מטוויטר, בחזית חנות האופנועים, המשיך להציק לי. אופנוען אמיתי לא ייתן לסתם מוסכניק לגעת באופנוע שלו. לא, אופנוען אמיתי בוחר את המוסכניקים שלו בקפידה. מדובר בהבעת אמון רצינית. אז אתמול בלילה בדקתי את גוסטב ציוד אופנועים, וכשקפצו לי דגלים אדומים, ביקשתי את עזרתו של ברן. הוא מצא כמה דברים מעניינים.

* תומס הובס, לויתן, הוצאת ספרים ע"ש י"ל מאגנס, האוניברסיטה העברית, ירושלים, 1993, עמ' 116. מאנגלית: יוסף אור (כל הערות השוליים מאת המתרגמת).

** שם, עמ' 204.

הבוקר אכלתי ארוחת בוקר, לבשתי מכנסי ג'ינס ונעלתי נעלי ריצה נוחות למקרה שאצטרך להימלט על חיי. נסעתי אל חנות האופנועים. אדם חיפש שעשועים. אני עמדתי לטפוח לו על הכתף. אני צריכה רק לעשות את זה מספיק בכוח כדי שיסתובב.

המבנה נראה ישן יותר משכניו. השנים השאירו סימנים על קירות המתכת. מישהו צבע את החזית בשחור וריסס ציור של אופנוע מהגיהנום: ענק, נוצץ ומוקף להבות מתנחשלות, מלאות גולגולות אדומות מגחכות.

במגרש החניה חנו שני טנדרים מסוג דודג', אחד לבן, אחד שחור. טוב מאוד. אני לא אצטרך להרים את המופע שלי מול קהל גדול. חניתי לצד הטנדר הלבן, שלפתי את קלסר העבודה שלי עם הכריכה מחיקוי עור ונכנסתי. אף אחד לא עמד מאחורי הדלפק, אז צלצלתי בפעמון וחיכיתי. הדלת נפתחה וגבר בשנות השלושים המוקדמות לחייו הדרך אותה בכתפו ונכנס. הוא היה גבוה ורזה ונראה מצומק; לא כמו מישהו שלא אכל מספיק, אלא כמו חתיכת בשר שנשארה להתייבש בשמש. הוא היה לבוש חולצת טריקו מוכתמת בגריז ומכנסי ג'ינס דהויים. לעורו היה צבע חום עשיר, בערך גוון או שניים כהה משלי. הראש שלו היה מגולח, אבל זקן קצר ומעוצב עיטר את פניו. זיהיתי אותו מהתמונה שברן מצא בתחקיר שלו – גוסטב פּרְלֵטָה, הבעלים.

הוא ראה אותי ומצמץ. ניכר שלא ציפה לראות כאן מישהי כמוני. "איך אפשר לעזור?"

"קוראים לי נבדה ביילור. אני מחפשת את גוסטב פרלטה."

"את יכולה לקרוא לי גאס", הוא אמר. "מה אני יכול

לעשות בשבילך?"

נתתי לו את כרטיס הביקור שלי.

"חוקרת פרטית." המצח שלו התקמט. "זה חדש."
 "בית פירס שכר אותי למצוא את אדם פירס."
 "לא יכול לעזור לך," אמר גאס. "לא ראיתי אותו כבר חצי
 שנה."

זמזום לא נעים של קסם. שקר.
 "הוא לא היה כאן בשבוע האחרון?" התצלום מטוויטר
 פורסם ביום שני האחרון.
 "לא."
 שקר.
 "גאס..."

"מר פרלטה. אין לי עוד שום דבר לומר לך. את מוזמנת
 לצאת." הוא הסתובב ללכת.
 פתחתי את הקלסר ושלפתי דף נייר. "זה תדפיס של הכספים
 שנכנסו לחשבון שלך."
 הוא עצר והסתובב אלי.
 הנחתי דף נייר שני על הדלפק. "זה תדפיס של התשלומים
 שלך. וזאת רשימת המשכורות שאתה משלם."
 הוא חטף את הדף מהדלפק. "מאיפה השגת את זה?"
 "פרצנו למחשב שלך."
 "זה לא חוקי!"

משכתי בכתפי. "אמרתי לך, אנחנו לא המשטרה."
 הוא שלף את הטלפון הנייד שלו. "אז מה דעתך שאני
 אתקשר למשטרה ואדווח על זה?"
 חייכתי. "תקשיב לי עד הסוף, ואם עדיין תרצה להתקשר
 למשטרה, אני לא אעצור אותך. רואה כאן, איפה שסימנתי
 כוכבית? יש כאן תשלום של תשעת אלפים תשע מאות
 ותשעים דולר על 'תיקון אופנוע'."
 התרעומת הצדקנית דעכה מעט בעיניו של גאס. "אז?"

"זה תשלום קבוע מהחשבון האישי של כריסטינה פירס." לגבי גברת פירס רק ניחשתי. כל מה שגילינו היה שהתשלום הועבר מחשבון של מישהו מבית פירס. אמא של אדם נראתה לי כמו הימור בטוח.

"אז? עשיתי כמה עבודות בשביל אדם והיו חסרים לו מזומנים. המשפחה שלו מעבירה לי תשלומים."

"לא, מר פרלטה. אתה ואני מעבירים תשלומים. אדם פירס נכנס ואומר, 'אני אקח אחד מכל צבע' וזורק על הדלפק את כרטיס האשראי השחור שלו. אם תסתכל כאן, ברשימת המשכורות, תראה אדון בשם רג'ינלד הריסון שמקבל תשעת אלפים תשע מאות תשעים דולר במזומן. המספר הזה, תשעת אלפים תשע מאות תשעים דולר, מאוד מעניין, כי מס הכנסה מתעניין בעסקאות במזומן בעשרת אלפים דולר ומעלה."

"אז מה? רג'ינלד עובד שלי."

שקר. "רג'ינלד הריסון שווה כמעט עשרים מיליון דולר, אז אני מתקשה להאמין לזה. כן יש לו אח צעיר, קורנליוס הריסון, גבר נחמד מאוד שהוא במקרה חבר ילדות של אדם פירס. אתה מלבין כספים בשביל אדם. המשפחה שלו משלמת לך ואתה מעביר את הכסף לאדם במזומן, בזמן שרג'ינלד מצהיר עליו למס. אתה מקבל על זה חמש מאות דולר בתשלום יומיים אחר כך, ברגע שאדם מקבל את הכסף שלו." גאס שילב זרועות.

"התשלומים מועברים בשבעה בכל חודש. מה שאומר שהתשלום הבא ימסר בעוד יומיים, ואדם פירס יקפוץ לביקור כדי לקחת דמי כיס. אני מנחשת שלא הזכרת את זה באוזני הבלשים הנחמדים שדיברו איתך."

אילו היה לי מספיק כוח אדם, ואילו הייתי משוכנעת

שמשטרת יוסטון לא תמצא את אדם ביומיים הקרובים, הייתי מציבה לו מארב נחמד. אבל אדם היה שורף כל מה שהייתי זורקת עליו, והמצוד אחריו כבר הגיע לרמות היסטוריות. האסטרטגיה הכי טובה שלי, וגם היחידה בינתיים, היתה לשכנע את אדם לחזור הביתה. ובשביל זה הייתי חייבת להוכיח שאני לא משקרת.

"הוא לא עשה את זה," אמר גאס. "אדם בחור מצוין."
 "זה לא משנה לי," אמרתי. "נכון לעכשיו רוב השוטרים בעיר מתים להיות אלה שיפוצצו לו את המוח על המדרכה הקרובה. אתה בן אדם הגיוני. מה הסיכויים שלו לצאת מזה בחיים, לדעתך?"

גאס עשה פרצוף. "תקשיבי, אני לא יודע איפה הוא. אמת. "אני בסך הכול רוצה להחזיר אותו הביתה, לאמא שלו, בריא ושלם. היא אוהבת אותו. הוא בן הזקונים שלה. היא לא רוצה לאבד אותו לאיזה צלף של הימ"מ עם אצבע קלה על ההדק." החלקתי את כרטיס הביקור שלי על פני הדלפק. "תגיד לו שהייתי כאן. זה כל מה שאני מבקשת."

סנפיר הכריש של מח"ב היתמר בין מגדלי מרכז העיר יוסטון, מאיים כתמיד. הוצאתי לו לשון. לא נראה שהוא מתרשם. חניתי וצעדתי למשרד של אוגוסטין מונטגומרי. פקידת הקבלה העשויה ללא רבב דיברה עם מישהו בסט האוזניות שלה וסימנה לי לבוא איתה.

"אז כמה זמן לקח לך למצוא איזה גוון של מייקאפ נוזלי יסתיר את החבורה שלך?" היא שאלה.

"בערך חצי שעה. זה עובד?"

"לא."

אחת־אפס.

אוגוסטין מונטגומרי, עדיין יפה במידה בלתי אפשרית, נשא אלי מבט מהטבלט שלו. "אני לא בן אדם נוראי."
"בטח שכן. בהערה בקובץ כתוב שבית פירס מנע מאדם כל גישה לכספי המשפחה. אבל הם עדיין מעבירים לו כסף. כנראה אמא שלו."

אוגוסטין נשען לאחור וקפץ אצבעות ארוכות לאגרוף יחיד. אילו המגרסה שלהם היתה מתקלקלת, הם היו יכולים לשפוך את הניירות על הראש שלו ועצמות הלחיים המושלמות כשיש היו חותכות אותם לסרטים בדרך למטה.
"הם התחייבו בפנינו שכל הקשרים הפיננסיים איתו נגדעו."

הנחתי על השולחן של אוגוסטין את התדפיסים מהפריצה למחשב של גוסטב. הוא בחן אותם ארוכות. "אני רוצה לדעת איך השגת את זה?"
"לא."

אוגוסטין סימן לי. "תעמדי כאן."
ניגשתי לשולחן ונעמדתי לצדו.
"אל תגידי שום דבר," הוא אמר. "אני רוצה שתביני שאם המידע הזה שגוי, ההשלכות יהיו חמורות מאוד מבחינתך."
אצבעותיו מיהרו על המקלדת. מסך גדול התעורר לחיים והציג רקע משרדי וגבר מסודר בחליפת עסקים ליד שולחן. פיטר פירס, אחיו הגדול של אדם. סימנים ליופי של אדם בהחלט ניכרו גם כאן בעיניים הכהות, באף החזק ובצורת הפה, אבל פיטר חסר את מראה הבחור הלוחט שהפך את אדם ליקיר התקשורת. פיטר היה מבוגר מאדם בעשר שנים לפחות והקרין הילה של "מכובד", כשם שאחיו הצעיר הקרין "בועט".

"אוגוסטין," אמר פיטר. "מצאתם אותו?"

"אנחנו עובדים על זה."

"אנחנו" הייתי אני, ופיטר ראה את הפנים שלי. בכך קושרתי באופן בלתי הפיך לחיפוש אחר אדם.

אוגוסטין נשען לאחור. "יש לי יסוד להאמין שבית פירס עדיין משלים לאדם הכנסה. אני חייב להדגיש שוב את חשיבות התמריץ הכספי בכל הנוגע להחזרתו בשלום. אם תמשיכו לתת לו כסף למשחקים, הוא ימשיך לסכן את עצמו."

פיטר נופף בידו. "כן, כן, אנחנו חייבים לדאוג שהוא יחיה בתנאים בלתי נוחים ככל האפשר. אני זוכר את ההרצאה. אני מבטיח לך, לא הועבר לו שום תשלום."

אוגוסטין הסביר לו את עניין העברת הכספים.

"תן לי את מספר החשבון," אמר פיטר.

אוגוסטין הקליד את המספר. מחשב בצד של פיטר השמיע צפצוף. הוא הציץ בצג שמשמאלו ונד בראשו בהבעה קודרת. הוא לחץ על כמה מקשים במקלדת שלפניו. "אמא?"

"כן?" אמר קול אישה מבוגרת מעברו האחר של הקו.

"את חייבת להפסיק להעביר לאדם כסף."

"נו, באמת, אלה סכומים חסרי משמעות."

"אסור שיהיה לו כסף, אמא. דיברנו על זה."

"אבל אז הוא יהיה עני. זה מגוחך. אתה רוצה שאחיך יהיה עני, פיטר? למה אתם חייבים להפוך את החיים שלו לכל כך בלתי נעימים?"

אוגוסטין שמר על הבעה ניטרלית לחלוטין.

בלתי נעימים. ביטוי מוצלח, בעיקר בהתחשב בכך שאלמנה עם שני ילדים מתכוננת ברגעים אלה ממש לקבור את גופתו המפוחמת של בעלה.

"אולי אתה רוצה שהוא יהיה כמו אחד ממהגרי

הרחוב המלוכלכים האלה, שמקבצים נדבות ברמזורים?"
מקסים. אם לעולם לא אפגוש את כריסטינה פירס, זה יהיה
מוקדם מדי.

"כן", אמר פיטר. "אני רוצה שהוא יהיה עני ונואש. כל כך
נואש, שהוא יפנה אלינו לעזרה."

"זה פשוט כל כך..."

פיטר נופף בידו אלינו ולחץ על מקש במקלדת שלו. החיבור
נותק. שנינו בהינו במסך הריק למשך רגע או שניים.

"אז אם אני מרוויחה פחות מתשעת אלפים תשע מאות
תשעים דולר בחודש, זה אומר שלגיטימי שאקבץ נדבות
ברמזורים?" לא הצלחתי להתאפק.

אוגוסטין הסיר את משקפיו ועיסה את גשר האף.
"הלקוחות שלך יודעים שאתה שוכר מהגרים מלוכלכים
מהרחוב?"

"מספיק", אמר אוגוסטין. "כריסטינה פירס היא עליונה דור
שלישי. היא לא היתה ענייה יום אחד בחייה. זה משפיע על
האופן שבו היא תופסת את העולם."

"אם אני אצליח לאתר את אדם פרייס, אתם תספקו לי
תגבורת?"

"תלוי במצב."

שקר. "אני דבקה בהצהרה המקורית שלי. תצטרך לחיות
עם עצמך."

יצאתי מהמשרד שלו. הנייד שלי צלצל באמצע הלובי.
מספר לא מוכר. ענית.

"נבדה ביילור."

"אדם פרייס", אמר קול גברי. הוא נשמע בדיוק כפי
שחשבתי שיישמע, קול מעט לעגני, מהסוג שמתאים בול לכן
עשירים מפונק עם מודעות עצמית.

הייתי חייבת להציב פיתיון מושלם. הלב שלי פעם מהר
מדרי נשימות עמוקות. את מסוגלת לזה.

"גוסטב מספר לי שהורדת את רכבת הכסף שלי
מהפסים."

"זה נכון. אחיך ואמא שלך מדברים על זה ברגעים אלה
ממש. יש לה משהו נגד מהגרים מהרחוב?"

הוא צחק. "היא בטח התכוונה לדרי רחוב. אז את רוצה
לאתר אותי?"

"מוגזם להגיד רוצה. אני נאלצת לאתר אותך. זה לא משהו
שממש מתחשק לי לעשות."

"מי מאלץ אותך?"

הפיתיון עשה את שלו. "מה הסיכוי שתסגיר את עצמך
לידי?"

הוא צחק שוב, צחוק גברי במובהק. "בואי ניפגש ונדבר
על זה."

בינגו. "בטח. איפה?"

"הגן הבוטני על שם מרסר, ליד אזור הביצה. בעוד חצי
שעה."

הוא ניתק.

חצי שעה. הגן הבוטני נמצא שלושים קילומטרים מצפון
למרכז העיר. שלושים קילומטרים בפקקים של יוסטון. למה
לא שישים, אם כבר. שמוק.

הגעתי למכונית בשיא המהירות ובדרך סימסתי לברן. הוא
עדיין היה בלימודים. "א"פ התקשר כרגע לנייד שלי. נפגשים
בעוד חצי שעה בגן הבוטני על שם מרסר."

שום תשובה.

ברן יוכל לעקוב אחרי הטלפון שלי ולא חשוב איפה אהיה,
אבל המעקב הזה לא יעזור לי אם אדם יפחם אותי. חצי שעה

זה בדיוק מספיק זמן כדי להגיע לגן הבוטני. לא מספיק זמן לארגן תגבורת. וחוץ מזה, שום תגבורת לא תועיל. זינקתי למאזדה שלי ויצאתי ממגרש החניה כאילו הגלגלים שלי עולים באש. תהיי מעניינת. תשכנעי אותו להסגיר את עצמו. אל תיהרגי.

נכנסתי לגן הבוטני עשרים ותשע דקות בדיוק מסיום השיחה. מרסר, גן בוטני של אלף דונם, היה שטח ירוק פופולרי בקרב משתמשים רציניים בקסם. משהו בגנים, ובעיקר בפרחים, משך את המשתמשים בקסם גם אם לקסם שלהם לא היה שום הקשר בוטני. גם אני הרגשתי בזה. פרחים פרחו מכל עבר, עצים פרוצו צמרות, חרקים רפרפו מעלה אל עלה, ציפורים שרו... זה כמו להיות בתוך מעטפת הגנה של חיים, ספוגה שמחת קיום פשוטה.

בזכותי עשרים שניות בחנות המתנות, פניתי צפונה ומיהרתי לאורך השביל עם המתנה בידיים. גברים ונשים חלפו על פני, כמה מהם משוחחים בשקט, אחרים שקועים במחשבות. בגדים יקרים, פנים יפהפיות, לעתים מושלמות עד כדי כך שאין ספק שהיה מעורב בזה קסם אשליה. מעבר לרמה מסוימת של יופי, בן אדם נעשה מושלם מדי ומאבד כל סקסיות שאולי נולד איתה. הוא הופך למשהו שאין לגעת בו, כמעט סטרילי, כמו בובות תצוגה מפלסטיק בחלונות הראווה. עליונים רבים היו מודעים לכך והשאירו בחזותם נגיעות של חוסר שלמות, אוגוסטין מונטגומרי למשל, אבל הרבה מהקוסמים מדרגה נמוכה יותר לא עשו את זה. בהתחשב במספר משתמשי הקסם שחלפתי על פניהם בגן, נראה שזה עלול להיגמר במבוי סתום. אדם פירס מפורסם מדי והמקום הזה פומבי מדי. השביל המתפתל התחלף בטיילת תחומה במעקה ברזל

שחור משני צדדיה. חודי המעקה התעקלו כלפי חוץ, לעבר הטבע, כאילו אין כאן מקום לקווים ישרים מעשי ידי אדם. העצים צמחו בצפיפות. באוויר שרר ריח לח, הניחוח הרטוב הזה שאין לטעות בו של בוץ ושל צמחי מים. משני עברי המעקה התמשכה הביצה, כמה סנטימטרים של מים בצבע תה מוקפים צמחייה משגשגת ואירוסים בצבע אדום עז. השביל סטה קלות הצדה, חצה את הביצה והוביל אותי אל ספסל. משני עברי הספסל נמתחה חומת אבן נמוכה. על החומה ישב אדם פירס.

הוא ישב בישיבה מזרחית, רגליו מותחות את העור השחור של מכנסיו. הוא היה לבוש ז'קט מעל חולצת טריקו שחורה. השיער שלו גלש על פניו בגל לא מסודר. מעגל קסם מורכב צויר בגיר שחור ולבן על הטיילת ועל החומה סביבו. שלוש טבעות זו בתוך זו, שלושה חצאי מעגל הפונים החוצה וגביהם נוגעים בטבעת האמצעית. קווים דקים כקורי עכביש, ישרים לחלוטין, נמתחו הלוך ושוב בין המעגלים בדפוס מורכב חצאי מעגלים הפונים החוצה משמעותם הכלה. הוא אצר את הכוח שלו.

בימים עברו, כשציפו מכל האריסטוקרטים לשרת בצבא, הם התחילו להתאמן בשימוש בחרב ברגע שלמדו ללכת. בימינו עליונים התאמנו בציור של סמלי הנסתר. כדי לשחזר את מעגל הקסם שלו הייתי נזקקת לתמונה להעתיק ממנה, לסרגל, לצמד מחוגות ולשעה-שעתיים. סביר להניח שהוא צייר את זה ביד חופשית בתוך כמה דקות. התוצאה נראתה מושלמת.

הוא היה מסוגל לדיוק ולשליטה עצומים. ואם חושבים על זה, האופן שבו ישב עכשיו, ממש כמו האופן שבו התמקם בזמן ראיונות טלוויזיה, עם הצד הטוב שלו פונה למצלמה,

העידו על כך שתרגל את זה מול מראה. אולי אדם המורד הכאוטי לא היה אלא הצגה. אולי כל דבר שעשה היה מחושב. ממש הדובדבן על הקצפת המחורבנת. אני אצטרך להתנהל בזהירות רבה מאוד במים המסוכנים האלה.

אדם הרים מבט. עיניים חומות אמדו אותי. הוא נראה בדיוק כמו בכל התמונות שלו. בסדר. המשימה הנוכחית היתה לא להתפחם בזמן שאני משכנעת את השמוק הנאה הזה להיכנע.

ניגשתי לספסל. כשחלפתי על פניו הציף אותי חום, כאילו עברתי קרוב מדי למדורה. הוא יצר את מעגל האצירה ואז מילא אותו בחום. הטייזר שלי נמצא בתיק. סביר להניח שהייתי יכולה לפגוע בו מכאן, אבל אפילו אם זה יפיל אותו, אני לא אוכל להתקרב אליו. החום יקלף את העור מעל האצבעות שלי. ואחר כך ההלם החשמלי יתפוגג, ואז אני אמות. התיישבתי.

אדם פירס חייך. החיוך האיר את פניו ופתאום הן נראו נעריות ומקסימות, אבל עדיין מעט זדוניות. אז זאת הסיבה שאמא שלו נתנה לו כל מה שהוא רצה.

”נבדה. שם כל כך קר לבחורה כל כך קורנת.”

חלקלקים אנחנו, מה? המשמעות של נבדה בספרדית היא “מכוסה בשלג”. ואני ממש לא הייתי כזאת.

ההורים של סבתא פרידה הגיעו לארצות הברית מגרמניה. היו לה שיער כהה ועור בהיר באופן טבעי. סבא ליאון נולד בקוויבק. לא זכרתי ממנו הרבה, רק שהיה ענקי והיה לו עור כהה. זה גרם בעיות לשניהם, אבל הם היו מאוהבים מכדי להתחרט. יחד הם יצרו את אמא שלי, בעלת השיער הכהה והעור בגון חום לאטה. לא ידענו הרבה על המשפחה של אבא. הוא סיפר לי פעם שאמא שלו בן אדם מזעזע ושהוא לא

רוצה שום קשר איתה. לי הוא נראה חצי לבן וחצי אינדיאני, עם שיער בלונדיני כהה, אבל מעולם לא שאלתי. כל הגנים האלה התערבבו בכור ההיתוך שלי, בעבעו והולידו אותי עם עור שחום, עיניים חומות ושיער בלונדיני.

השיער שלי לא היה בלונד-פלטנה אלא גוון כהה יותר, בלונד דבש. לא נשרפתי בשמש כמעט אף פעם, רק השתזפתי, ואילו השיער שלי נעשה בהיר יותר, בעיקר כשביליתי את כל הקיץ בים. פעם אחת, כשהייתי בת שבע, אישה עצרה את סבתא שלי ואותי כשהיא ליוותה אותי לבית הספר. היא ניסתה לנזוף בסבתא על זה שהיא צבעה לי את השיער. זה לא נגמר טוב. אפילו כיום שואלים אותי לפעמים באיזו מספרה אני צובעת. אז השם נבדה לא בדיוק התאים לי. לא היה בי שום דבר חורפי, אבל לא היה אכפת לי מה דעתו בעניין.

טלטלתי את יד שמאל ופרשתי את חולצת הטריקו מחנות המתנות, חולצה שחורה עם הסמל של הגן הבוטני בירוק-מרווה. "זה בשבילך."

"קניתי לי חולצת טריקו?" הוא הרים גבה.

כל עצב בגופי רטט מרוב מתח. זהירות. "אתה תמיד שוכח ללבוש חולצה, אז חשבתי לתת לך אחת. אם אנחנו עומדים לנהל שיחה רצינית."

הוא רכן קדימה והשיער הרך שלו מסגר את פניו היפות. "החזה שלי מסיח את דעתך?"

"כן. כל פעם שאני רואה את הפנתר עם הקרניים אני רוצה לצחוק."

אדם פירס מצמץ.

לזה לא ציפית, מה? "סתם מתוך סקרנות, למה הקרניים?"

"זה מיִשְפִּישוּ, הפנתר התת־מימי של האגמים הגדולים."

שבטי האינדיאנים סוגדים לו. יש לו קרניים של אייל, גוף של שונר וקשקשים של נחש.

"כמה הוא מפורסם?"

"הוא חי במעמקי האגמים ושומר על מרבצי הנחושת. כל מי שרוצה לחצות את המים צריך לשלם לו מס מעבר."

"ואם לא תשלם לו?"

אדם חייך בהבזק זריו של שיניים. "מישפישו יהרוג אותך. רגע אחד המים שלווים, רגע אחר כך המוות מסתכל לך בעיניים."

אז אדם ראה את עצמו כמישפישו. הוא היה השליט, וכל מי שחצה את תחום מושבו היה חייב לשלם לו מס מעבר. "מלא בעצמו" היה לשון המעטה.

אדם בחן אותי במבט אטי. "אני לא מאמין שאמא שלי שכרה אותך."

"למה לא?"

"היא שוכרת על פי רושם חיצוני. מכנסי הג'ינס האלה עלו כמה, חמישים דולר?"

"ארבעים. קניתי אותם בסייל לפני שנתיים. לבשתי אותם במיוחד לפגישה עם גוסטב."

"למה?"

"כי הייתי צריכה שהוא יבטח בי ורציתי להבהיר שאני אדם עובד, בדיוק כמוהו. אני לא 'הם'. אני אפילו לא יודעת מי זה 'הם', אבל לפעמים הם משלמים את החשבונות שלי. לפגישה עם אמא שלך הייתי לובשת חליפת אסקדה. היא עלתה לי אלף שש מאות דולר, אז אמא שלך לא היתה מתרשמת, אבל לפחות לא היתה פוטרת אותי מיד כקבצנית."

העיניים של אדם הצטמצמו. "ביררתי לגבייך. את דג רקק, שלגייה."

עברנו לשמות חיבה? איכס. "למשרד שלנו יש מוניטין מצוינים."

"למה שתוציאי אלף שש מאות דולר על חליפה? זה לא איזה חצי מהמשכורת החודשית שלך?"
 הכרחתי את הקול שלי להישמע אגבי וקליל. "אתה רואה, ככה אני יודעת שבחיים לא היית עני באמת. אתה מנסה להכניס לי או שזאת סקרנות אמיתית?"
 הוא נשען לאחור. "אני סקרן. כשאני אתחיל להכניס לך, את תרגישי."

התעלמתי מהרמיזה העבה והעמדתי פנים שלא הבנתי אותה. "מי שיש לו כסף יכול להרשות לעצמו ללבוש מה שבא לו. אתה עשיר. אם מישהו ינסה לשפוט אותך על פי הלבוש שלך, זה יצחיק אותך ואתה תלעג לו. כשאת ענייה, היכולת שלך להתקבל לעבודה שאת צריכה או לעמוד באיזושהי מטלה חברתית תלויה לעתים קרובות כמה שאת לובשת. את חייבת לחצות את הסף שמפריד בין מישהי שבאה לבקש נדבות למישהי 'משלנו'. מדהים איך דלתות נפתחות ברגע שאנשים מפסיקים להסתכל עלייך מלמעלה. אז את חוסכת כסף, קונה בגד אחד יקר להחריד ואז לובשת אותו לכל אירוע מיוחד במשך שנים, כאילו את לובשת בגדים כאלה כל יום. יש לי שתי תלבושות כאלה, אחת של אסקדה ואחת של ארמני. פעם במיליון שנה, חברת ביטוח גדולה או מישהו עשיר מאחד הבתים רוצים לשכור אותנו, אז אני לובשת את אחת התלבושות האלה כדי להשיג את העבודה ולובשת את השנייה כשאני מספקת את התוצאות, כי אני מעדיפה שישלמו לי מהר. שאר הזמן הן תלויות בארון שלי, עטופות בשתי שכבות של ניילון, והאחיות שלי יודעות שלגעת בהן משמעותו מוות בייסורים."
 אדם צחק. זה היה הצחוק העשיר, המפונק, של אדם שאין

לו דאגה בעולם. "את מוצאת חן בעיני, שלגייה. את אורגינלית. אמיתית. למה לקחת את העבודה הזו?"

"כי המשרד שלנו הוא חברת בת של מונטגומרי חקירות בינלאומיות, ואם לא אחזיר אותך הביתה הם ייקחו ממני את העסק שעבדתי שנים בשביל להקים. המשפחה שלי תישאר ברחוב."

אדם צחק שוב. כנראה היה משהו קורע מצחוק במחשבה על המשפחה שלי חסרת בית.

"כמה את שוקלת?"

"איזו שאלה מוזרה. בערך שישים קילו."

הוא נענע בראשו. "את אף פעם לא משקרת, אה?"

כשהיה צורך, שיקרתי כמו גדולה. "אנשים משקרים יותר מדי, כי קל יותר לשקר מאשר לומר אמת. אני משקרת רק כשאין ברירה. אדם, אתה יודע שלא תצליח להתחמק מהמשטרה לנצח. כשהם ימצאו אותך זה לא יהיה 'שים ידיים על העורף ורד על הברכיים כדי שנוכל לאזוק אותך'. זה יהיה כדור בראש."

הוא סמך מרפקים על הברכיים וסנטר על האגרוף.

"הממ."

"אם לא ימצאו אותך ביומיים הקרובים, הם יציעו פרס. ואז כל מסומם ברחוב ירצה להסגיר אותך. הדרך ההגיונית היחידה

לצאת מהמצב הזו היא להסגיר את עצמך לבית שלך."

"בשביל מה? כדי להירקב בכלוב למשך שארית החיים

שלי?"

"באמת קשה לי להאמין שבית פירס ייתן לך להירקב

בכלוב. אמא שלך מתה עליך, זה ברור. היא תהפוך את העולם כדי שלא תיכנס לכלא. הכסף וההשפעה משחקים לטובתך.

וכל דבר עדיף על מוות."

הוא התמקד בי. "את חושבת שעשיתי את זה?"
 התחלתי לחשוב שכן. הכרחתי את עצמי למשוך בכתפיים.
 "לא אכפת לי. התפקיד שלי מסתיים ברגע שאני מחזירה
 אותך."

הוא ניתק מהקיר, נגע בגיר בכף הרגל ומרח את הקו
 המושלם. חום ניתז מעלה כעמוד לוחט. הלב שלי פעם מהר
 מדרי. הפה שלי התמלא טעם מתכת. האדרנלין נכנס לפעולה.
 אם הוא יטגן אותי בזה הרגע, לא אוכל לעשות שום דבר
 בעניין.

אדם פשט את ז'קט העור שלו בתנועה אגבית. ריח בד
 חרוך הכתים את האוויר. טלאים חרוכים הופיעו על חולצת
 הטריקו. היא נמסה והפכה לאפר, ואדם ניער אותה מעליו.
 השמש ריצדה על חזהו השרירי ועל הקוביות בבטן, צבעה
 כל קימור חלק וכל משטח נוקשה בבוהק זהוב. טוב שסבתא
 פרידה לא כאן. היא היתה חוטפת התקף לב במקום.

אדם הושיט יד וקטף מאחזתי את חולצת הטריקו של הגן
 הבוטני. הוא לבש אותה, לבש מעליה את מעיל העור וחייך
 אלי חיוך רחב.
 "אדם..."

"אני אחשוב על זה, שלגייה." הוא קרץ אלי.
 שלפתי את הנייד שלי וצילמתי תמונה שלו.
 הוא עבר מעל חומת האבן וגלגל אופנוע מאחורי שיח.
 הוא הכניס אופנוע לגן הבוטני. למקום השלו והרגוע
 הזה, שאפילו על אופניים היה מותר לרכוב בו רק בקומץ
 שבילים.

אדם התיישב על האופנוע והסתלק בשאגה במהירות
 שיא.

טוב, זה הלך בערך כמו שציפיתי.

הידיים שלי רעדו. הגוף שלי עדיין לא קלט שהסכנה חלפה. נשמתי נשימה עמוקה בניסיון להירגע. מולי השתרעה הפיצה, מבוך ירוק וחום של בוך ומים. פתאום היה במראה משהו מדכא. רצייתי פרחים, צבע ואור שמש. קמתי וצעדתי דרומה, בכיוון הגנים. נכשלתי. מבחינה הגיונית ידעתי שלא אצליח לשכנע את אדם להסגיר את עצמו כבר בניסיון הראשון, ובכל זאת קיוויתי שכך. ידעתי לדבר עם אנשים.

טוב, לפחות הוא לא טיגן אותי. כבר טוב. שלפתי את הנייד שלי, שלחתי את התמונה של אדם פירס למייל של אוגוסטין, התקשרתי אל מח"ב וביקשתי לדבר עם אוגוסטין. "כן?" שאל קולו האלגנטי בטלפון.

"תציץ באימייל שלך."

שתיקה קצרה השתררה. "למה הוא לובש חולצה של הגן הבוטני על שם מרסר?"

"קניתי לו אותה כדי לכסות את פנתר המים האינדיאני שעל החזה שלו. הוא מסרב לחזור. הציטוט המדויק הוא, 'בשביל מה? כדי להירקב בכלוב למשך שארית החיים שלי?' אני חושבת שאוכל לשכנע אותו להיפגש איתי שוב, אבל אני צריכה איזושהי ערובה מצד המשפחה. הוא לא רוצה ללכת לכלא."

"אני אבדוק מה אוכל לעשות." אוגוסטין ניתק.

המשכתי ללכת. סביר להניח שאדם אכן היה המצית. לא היה לי מושג מה גרם לו לשרוף את הבנק, אבל האופן שבו הסתובב סביב הנושא, השתעשע בשאלה, רימז שהיה לו קשר לעניין. כמובן, יכול להיות שסתם יש לו תסביך אשמה, שהוא מניח לאנשים להאשים אותו במשהו שלא עשה כי הוא מתענג על תפקיד הקורבן. אבל בין שהוא עשה את זה ובין שלא,

בכל מקרה אני צריכה להחזיר אותו למשפחה שלו. אפילו בני עשירים מפונקים זכאים להליך משפטי הוגן. התפקיד שלי יסתיים כשהוא יחזור אל זרועות אמו האוהבת. לא ענייני מה בית פירס יעשה איתו אחר כך.

השביל הוביל אותי למרכז הגנים, אל כיכר מלבנית מוקפת עצים גבוהים. מזרקה ארוכה בצורת מסך מים נמתחה לרוחב קצה הכיכר הרחוק ממני: קורת בטון בהירה שנחה על עמודים דוריים בגובה שלושה מטרים. המים נשפכו ממנה במפל של טיפות נוצצות שצנחו אל שלושה אגנים צרים. אדניות מלבניות ורצועות מטופחות של דשא ירוק עז הקיפו את הכיכר. כמה ספסלים הוצבו בשוליה. הם נראו כל כך מזמינים. ניגשתי אל ספסל מתחת לפרגולת עץ והתיישבתי. רציתי רק לנוח דקה.

זה מאוד מעייף, לפחד. הייתי תשושה וקצת קהה. אנשים הסתובבו בנחת בכיכר. מימיני שתי נשים פטפטו על ספסל. לזאת שמשמאל היה שיער פלטינה ארוך שגלש חלק לגמרי עד החזה. היא היתה לבושה שמלה בצבע אפרסק עם חצאית מתרחבת שהגיעה עד מעל הברך ובטח עלתה כמו חליפת העסקים היפה שלי. השיזוף שלה היה זהוב, האיפור שלה בהיר ומושלם. חברתה בעלת השיער הכהה בחרה חולצה אסימטרית בצבע פנינה עם סלסולים נשיים רכים וחצאית אפורה בהירה צמודה. לשתיהן היו נעלי עקב כה עדינות, שנרדמה שיישברו אם ישימו עליהן משקל של ממש.

הן הבחינו בי. שתיהן בחנו אותי בארשת זהה של אישה צעירה ונאה שאומדת אישה צעירה אחרת בסביבתה. אם לשפוט על פי הגבות המורמות וגיחוך הבזו הכבוש של הברונטית, נראה שמכנסי הג'ינס הדהויים שלי, החולצה הפשוטה ונעלי הנייקי המשופשפות לא הרשימו אותן. הן המשיכו לפטפט.

בטח ירדו על המחסור שלי בטעם טוב ובכסף. הן פטרו אותי כאיכרה, אני פטרתי אותן כשטחיות, וכולנו המשכנו בחיינו עליונות וטובות לב.

הלאה מהן היו שני גברים שעמדו בערך במרכז הכיכר. לשניהם היו מכנסיים רפויים בגוונים בהירים, חולצות יקרות ומשקפי שמש של מעצבים. שניהם היו מטופחים עד אימה ושלמות פניהם העידה על כסף וקסם.

הגברים בחנו בחשאי את הנשים, והנשים העמידו פנים שלא הבחינו. אותו מחול ישן. בסופו של דבר הגברים ישברו את הקרח והנשים יעמידו פנים מופתעות אך נכונות לשתף פעולה. הם נראו מתאימים.

גבר כהה שיער נכנס לכיכר מאחד השבילים הצדדיים. הוא היה לבוש מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו שחורה פשוטה, ונשא משהו שנראה כמו גליל בד. חולצת הטריקו נמתחה על כתפיו הרחבות. שרירים השתרגו על זרועותיו, השרירים הגמישים ורבי העוצמה של לוחם שנבנו באימונים רבים כדי להלום ביריביו ולכתוש אותם. הוא פסע בקלילות, צעדיו מלאי ביטחון ולא נחפזים, כמו חתול ג'ונגל ענקי, טורף-על שיצא לשוטט בממלכתו. לא היה כל רמז לכניעות בשום חלק מגופו. הוא הלך כאילו אין לו מושג שעמוד השדרה שלו מסוגל להתכופף.

רכנתי קדימה בניסיון לראות את פניו. שני הגברים בעלי הפנים המעוצבים באשליה פינו לו דרך כאיש אחד.

ואז ראיתי אותו כמו שצריך. הלב שלי החסיר פעימה. היו לו לסת תקיפה ומסותתת, אף חזק ומצח רבוע. הוא נראה מחוספס, מהזיפים על הלסת ועד השיער הכהה הקצר, הפרוע. קשוח, גברי ומיני להדהים. עיניו הצלולות והנבונות

אמדו כל דבר שראה בקפידה שלווח מתחת לגבות הכהות והמלאות, אבל עמוק בתוך הקשתיות הכחולות בהקה אש צוננת. אש קטלנית מהסוג שנגלה בעיני הענבר של טיגריס, עיניים של טורף, אך כאלה שאין לעמוד בפניהן. הן כפו עלייך ללטוש מבט אף שידעת שאם יבחין בך, האש הקפואה תבלע אותך כל כולך. הוא משך אותי אליו כמו מגנט. כל אינסטינקט נשי שהיה לי נכנס להילוך גבוה. וואו.

הוא לא סתם נכנס לכיכר. העיניים האלה הבהירו שברגע שכף רגלו דורכת שם, המקום שייך לו. ידעתי שאני חייבת לקרוע ממנו את המבט, אבל לא הייתי מסוגלת. פשוט ישבתי שם, המומה, ולטשתי מבטים.

שתי הנשים הבחינו בו והשתתקו. הוא ביקע את שכבות התרבות, הנימוס והמעמד החברתי היישר אל חוש נשי קדמוני שהכריז, זכר דומיננטי. סכנה. כוח. סקס.

למה לא יכולתי למצוא מישהו כזה? למה הוא לא יכול להיות הגבר שלי? אם הוא יפנה אלי אי־פעם, סביר להניח שלא אצליח לחבר מלים למשפט. הוא הסתכל עלי.

רגע. ממש מולו ישבו שתי נשים יפות, שתיהן לבושות היטב, מסוגננות ממני, וכל תא בגופן משדר "זמינה". הן היו ורדים, ואילו אני, בתלבושת הנוכחית שלי, הייתי חרצית. הייתי אמורה להיות שקופה עבורו. הייתי יפה, אבל לא עד כדי כך יפה.

הוא הסתכל עלי כאילו הוא יודע מי אני. לקח למוח שלי רבע שנייה לעכל את העובדה הזאת לפני שהגיב בנקיפת דאגה צוננת. להישאר או ללכת? בזבזתי שנייה יקרת ערך נוספת בניסיון להקשיב

לאינסטינקטים ולקסם שלי. תחושות הבטן שלי צדקו כמעט תמיד.

להישאר או ללכת?

הסתכלתי בעיניו הכחולות. לא, אני טעיתי. הוא לא היה טיגריס. הוא היה דרקון, מלכותי וקטלני, והוא היה בדרכו אלי.

זה היה ממש לא טוב. לא טוב, לא טוב, לא טוב. לקום וללכת. ברגע זה.

קמתי בחיפזון מהספסל ופניתי היישר אל השביל המוביל אל מחוץ לגנים. הוא שינה קלות את מסלולו בהתאם.

פתחתי בריצה לאורך השביל. הצמחייה חלפה מטושטשת על פני. אנשים לטשו בי מבטים. השביל התעקל וניצלתי את ההזדמנות כדי להעיף מבט לאחור.

הוא רץ בעקבותי בשיא המהירות והלך וצמצם את הפער בינינו.

שעטתי קדימה. סחטתי מגופי כל טיפת אנרגיה. האוויר התלהט בריאותי. צד הגוף שלי כאב. השביל פנה שוב ואני מיהרתי אל הכיכר הפתוחה של חנות המתנות. היציאה מהגנים היתה בסך הכול מאה מטר ממני.

הרגשתי בקסם גואה מאחורי. הוא התנחשל גועש ובלתי ניתן לעצירה כמו רעידת אדמה.

העפתי מבט לאחור.

הוא נמצא עשרים וחמישה מטר מאחורי.

אני לא אספיק להגיע למכונית.

מהמרחק הזה לא אוכל להשתמש בטייזר, ולא רציתי שיגיע קרוב יותר. שלפתי את אקדח הרוגר 0.22 ושחררתי את הנצרה.

התאמנתי בירי באקדח הזה כל שבועיים. אני לא אחטיא.

"תעצור או שאני יורה." לא רציתי לירות בו. לא היה לי

מושג מי הוא. לא היה לי מושג למה הוא מסוגל. לא רצייתי לירות באקדח במקום הומה אדם. לא רצייתי להרוג אותו. הוא המשיך ללכת. חשתי בו מתקרב. בחיים שלי לא הרגשתי קסם כזה. זה היה כמו לנסות לעמוד בדרכו של טורנדרו. הפחד פילח אותי והפך את העולם לצלול וחד.

"הצילו!" צעקתי.

אף אחד לא זז. הכיכר היתה מלאה אנשים ואף אחד מהם לא זז.

לעזאזל. הרמתי את האקדח מעלה ושמאלה ויריתי יריתי אזרהה מעל קו העצים.

הוא השליך עלי את גליל הבר. ראיתי הבזק של משי כחול ואז הזרועות שלי הוצמדו לגופי בכוח מוחץ כשהאקדח צמוד לרגל. הבר לפת אותי כמו כתונת כפייה.

זרועות חזקות תפסו אותי. משהו דקר את צווארי. הרגליים שלי קרסו ואני נפלתי. הוא תפס אותי והניף אותי כאילו אני חסרת משקל.

העולם התחיל להיטשטש. רצייתי לצעוק בכל הכוח, אבל רק לחישה חלושה בקעה מפני. "הצילו..."

"היי!" גבר בכובע קאובוי התחיל לצעוד בכיווננו.

"לא הייתי ממליץ על זה," האיש אמר לו בקול קר כקרח. הקאובוי קפא.

האיש הניף אותי בזרועותיו ואני ראיתי את עיניו מקרוב, עיניים כחולות בוערות בקסם ומלאות מודעות עצמית. אלוהים אדירים. השפתיים שלי היו חסרות תחושה ולא הצליחו לבטא מילים. "המ... המש... המש..."

"כן, רוגן המשוגע," הוא אמר.

מישהו כיבה את השמש ואני נרדמתי.

לרכישת הספרים המלאים לחצי כאן